

R.P.R.
1947
1963

SUCCES

SUCCES

SUCCES

SUCCES

SUCCES

SUCCES

SUCCES

SUCCES

Desen de NELL COBAR

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

— Cu oameni atât de harnici, nu e de mirare că
an de an traista mea este mai mare!

urzica

ANUL XV • Nr. 24 • 31 DECEMBRIE 1963 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

MARCEL BRESLAȘU

Familie de cuvinte

Odraslele aceleiași familii
se mai reîntilnesc din cînd în cînd:
un praznic, la periferia filii;
o nuntă, la răs pintie de gînd...

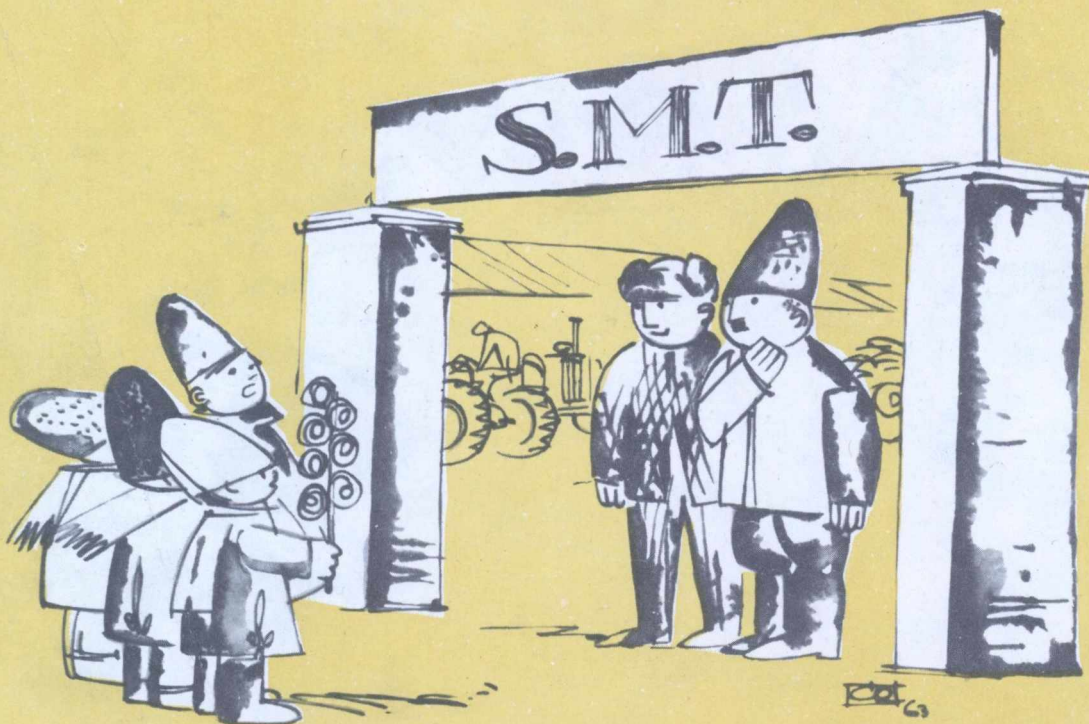
Trușase-abstracții și umile verbe,
chiar arhaisme-n ultimul lor hal,
sub zdrente sau în straiete superbe
se tutuiesc în mod patriarhal.

Străbunu-și numără progenitura,
pe cei ce s-au ajuns și pe ratați,
voios că limba și literatura
n-au destrămat frăția dintre frați!

La coada mesei șade calamburul,
copil din flori șagalnic și istet...
Cît mai e treaz, nu-l mistuie chiaburul;
dar beat, îi dă ce are mai de preț!

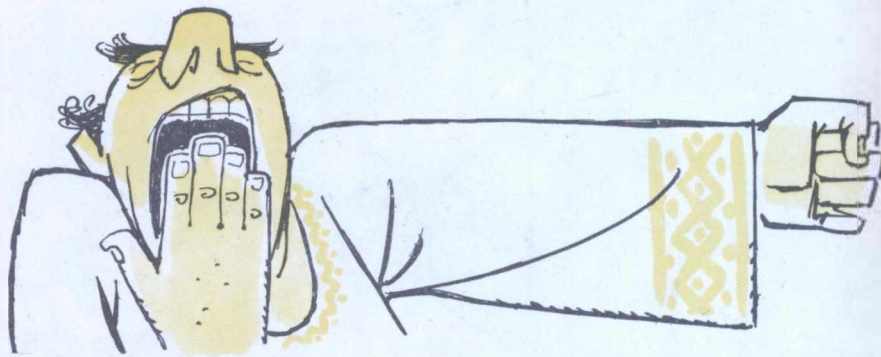
Desen de V. CRIVĂȚ

— Și vă mai urăm să fiți gata la timp cu... Plugușorul!

REVELE

de TUDOR MUȘATESCU

Acțiunea se petrece în noaptea de
revelion, în dormitorul soților Cos-
ticescu, înspre zori.

Ambii s-au întors de la familia
Ionicănu, unde au fost invitați
de revelion.

EL: (intrînd în dormitor) Ufff!
Bine că mă văd odată acasă! (cas-
că) Era s-adorm acolo... (recască)

EA: Toată lumea a observat cum
căscăi.

EL: Mă mir, c-am pus mereu
mîna la gură.

EA: (bine crescută) Oricît: Tot
lipsă de educație e, să căști la
revelionul altora. Te duci la oa-
meni, la petrecere, și căști — tot
timpul — ca la dentist sau ca la
ORL. Un an ai căscat, frate!
Un an! Din 1963 pînă în 1964.

EL: (căscă din nou) Sînt obosit,
dragă, ce vrei? (pendula bate trei
lovituri) Poftim! Patru dimineața.
Patru punct... (mai căscă o dată)
Și pe urmă, știi bine, am mers

numai ca să-ți fac ție plăcere.

EA: Mersi. De-aia m-ai adus aca-
să de la unu.

EL: Care unu? Acum un minut,
a bătut pendula cinci... (încă un
căscat) Ești teribilă cum poți tu
să falsifici adevărul... (căscă lung)

EA: Isprăvește, că mă nervezi.
EL: De ce? Ce, căști tu? Căsc
eu! (începe să-și desfacă gulerul
tare de la cămașă)

EA: (care îi urmărește, pe sub
rimel, toate mișcărilor) Nu trage de
buton, că-l rupi.

EL: (trage și mai tare) Praf îl
fac!

EA: Nu te forța așa, că-ți plez-
nește tensiunea și n-avem bani de
cărucior (îi scoate ea butonul, fără
nici un efort) Ai văzut? Tot nevas-
ta, săraca!...

EL: (privește atent la ce face
EA) Cum nu ți-o fi silă să te min-
jești, în fiecare seară, cu linoleum
de-ăla, pe față!

EA: Lanolină, nu linoleum!..
Cu ce-i fi vrînd să-mi scot fardul?

EL: N-ai decît să nu te mai far-
dezi.

EA: Dar ce? Mă fardez pentru
mine?

EL: Dar pentru cine?

EA: Pentru tine. Pentru cine
crezi că ne chinuim, și ne zmulgem,
și ne strîngem, și ne smîngălim?
Pentru voi, bărbații. Ca să vă
placem vouă... (căscă grațios, dar
sonor)

EL: (încîntat c-a prins-o „la
nemțoaică“) Puneți mîna la gură,
cînd căscați, duduți!

EA: Sînt unsă.

EL: Dacă n-ai mîinile libere, nu
căscă...

EA: E, asta e! Și dacă-mi vine,
ce să fac?

EL: (triumfător) Să căști pe di-
năuntru sau să nu mai dai altora
lecții de educație.

EA: M-am molipsit de la tine...

EL: Mie nu-mi mai e somn...
La revelion, la aia, căscam de plic-
tiseală.

EA: Și eu m-am plictisit îngro-
zitor.

EL: Păi, atunci, de ce țineai
mortiș să mai stai?

EA: Într-adins! Ca să vadă gaz-
da cum mă plictisesc la revelionul
ei.

EL: (începe să aibă chef de vor-
bă) Și aia a fost masă? Masă de
revelion? Plăcinta de la început
era scrum și mirosea a răvașe
arse.

EA: (cu o grimasă) Dar cu salata
de boeuf?

EL: Terci... Și avea gust de în-
grășăminte chimice.

EA: Din cauza untdelemnului
de la maioneză.

EL: Care untdelemn! Valvo-
lină, toată ziua! Parcă invitase la

L

I

N

SĂRBĂTORILE

masă roți de trăsură să le ungă osiile... (*strimbiindu-se*) Cît despre purcelul la tavă...

EA: (*repede*) Taci! Nu-mi mai vorbi de purcel, că-mi aduci a-minte de curcan și n-avem un pic de bicarbonat în casă.

EL: (*competent*) Purcelul îl tăiasse mort și era și mistreț, că se-măna a iepure... Și curcanul era curcan, cum sînt eu cîine lup. Era biblică toată ziua, dar îi mîncase tîrțița ca să nu se cunoască ce este.

EA: Mie, mi-e frică să nu mă fi intoxicat din vin...

EL: Nu m-aș mira. După ce era primoi, terasă ordinară, luat cu doi lei chilu' din piață, a mai pus și apă în el, să-l întindă. Plus că, damigeana, în care l-a cumpărat, a fost de gaz.

EA: Siiigur! Mă miram eu de ce miroase piftia a neofalină și torta de ciocolată a ceară de parchet!

EL: De! Eu am spus să nu mergem!

EA: Nu se putea să refuzăm, dragă. E al treilea revelion, pe rînd, la care ne invită la ei, deși noi nu i-am invitat niciodată.

EL: Păi, cum era să-i invităm, dacă revelionul e numai o dată pe an și-atuncea eram invitați la ei... Fii logică!

EA: (*cu un oftat adinc*) Ah, Cînd mă gîndesc la cîtă lume sîntem obligați, mi se face părul măciucă!

EL: E, uite ce zic eu. Hotărîm de-acuma să facem revelionul la noi, anul viitor. Da, revelion, să

se ducă pomina și să le arătăm noi, cum se primește un om în casă... (*gînditor*). Tu pe cine zici să che-măm?

EA: Păi, n-am lista pe care am făcut-o anul trecut cînd era să fa-cem petrecerea de ziua ta?

EL: Bravo ție... Ad-o fuga în-coace.

EA: (*scoate dintr-o casetă lista de invitați și, prevăzută cu un creion se așează pe marginea patului con-jugal*) Gata!

EL: Cîți sînt cu „toții în total“?

EA: (*a socotit*) Douăzeci și șase mari și unsprezece copii.

EL: (*săltîndu-se pe perne*) Cîți?

EA: Treizeci și șapte de persoa-ne și cu noi doi, treizeci și nouă. Zi, patruzeci, cifră rotundă.

EL: Ce tot vorbești, dragă? Pa-truzeci de lîmțe mîncătoare și „băubile“ la masă, costă o avere... Nu, nu, nu! Sînt prea mulți... La cîtește lista de la început, să-i mai triem.

EA: Întii sînt doisprezece, ai noștri.

EL: Care ai roștri?

EA: Mama, taică-tău, nenea Ti-că, unchiu Vasile, cumnații cu fe-tele.

EL: Bun! Șterge tot ce e ai noștri... M-am săturat de familie... La botez, familie; la logodnă, fa-milie; la nuntă, familie; la sărbă-tori, familie; la înmormîntare, fa-milie; m-am săstisit de familie... Șterge-o...

EA: Cum, adică, s-o șterg și pe mama?

EL: Dar ce, ea nu face parte din familie?

EA: Eu zic să lăsăm mamele, Nicule...

EL: Nu, nu, nu, nu, nu, nu, că se face joc de cărți și casa mea nu e tripou.

EA: S-o chemăm măcar pe Mar-gareta... Poate pune cineva ochii pe ea și se mărită, că s-apropie de 32 de ani, mititica.

EL: Dar ce? La mine e casă de randevu? Șterge-o imediat. (*bom-bănînd*) Ia uite, frate! Am ajuns acum și geambaș de gloabe nemă-ritate....

EA: Am șters-o, isprăvește!

EL: Perfect...Treci la străini...

EA: Mocofeanu cu nevasta.

EL: Ăla care mă critică la toate ședințele ca să-mi bage bețe în roate, la avansare?

EA: Știam că e colegul tău cel mai bun...

EL: Toți sînt cei mai buni co-legi, cînd îi inviți la masă. Și la ședințele...Vezi de-altul...

EA: Petrescu cu Angela și cu soacră-sa.

EL: Pe soacră-sa, șterge-o. Nu chem eu pe soacră-mea și-o s-o chem pe soacră-sa?

EA: Nu putem să-i chemăm fără ea. Locuiește cu ei, peste tot se due împreună...

EL: Dacă le place!... Plus că soacră-sa trage jokerii la remy și rămîne datoare cînd pierde. Cine urmează?

EA: Emilia, doctorița.

EL: Mă rog! N-am nimic de zis. Dar nu vād de ce s-o chemăm pe ea, dacă nu-l chem pe Cristescu. Știi bine că de cînd a rămas văduv, Emilia îi face ochi dulci.

EA: S-atunci?

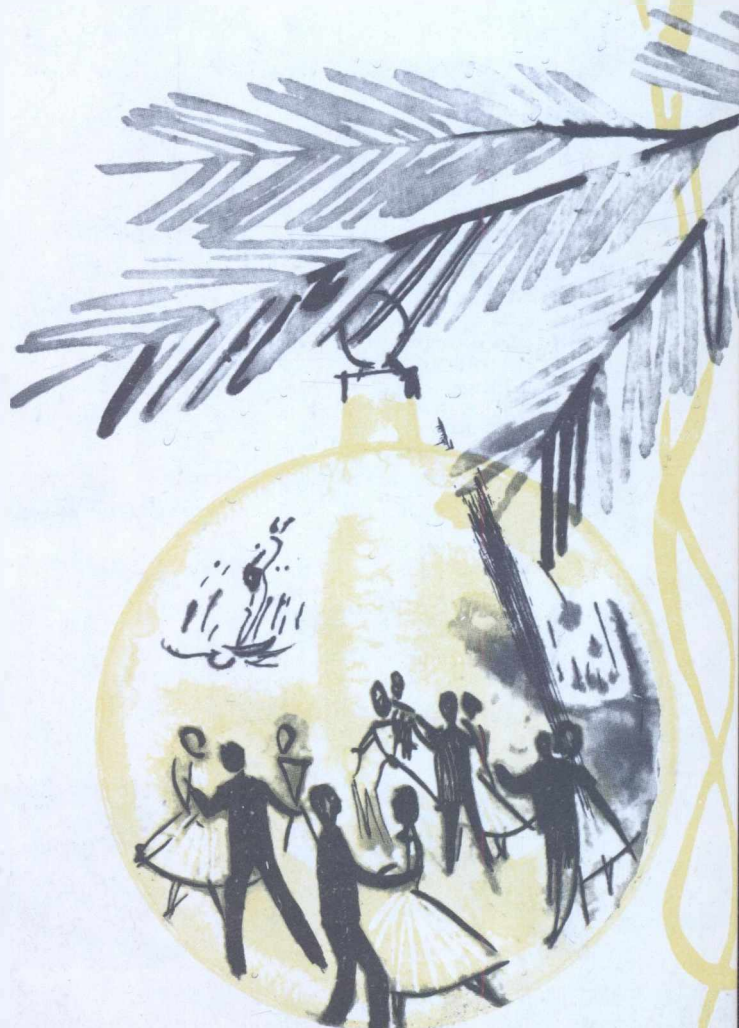
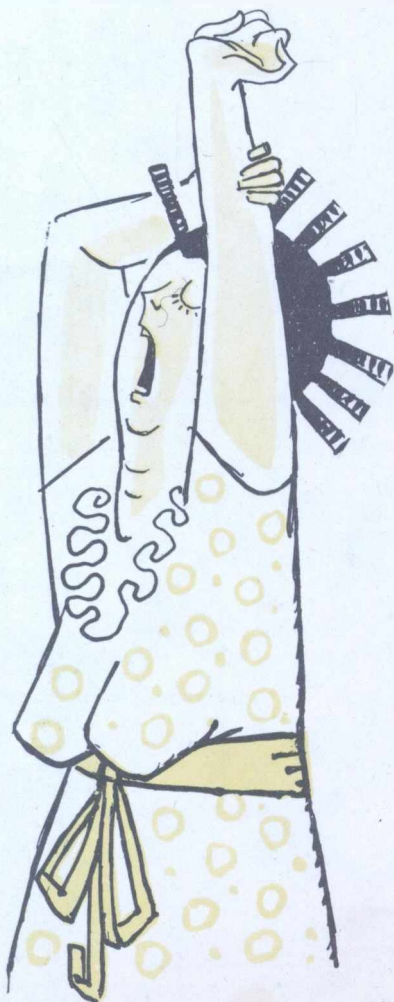
de CONSTANTIN OTTESCU

*E carnaval în sala cea mare la palat
(Probabil ca-n toți anii va fi televizat)...
Ninsoarea de confeti și ploaia de culori
Impestritează portul acestei sărbători
Și-n ritmul veseliei și-al muzicii, pe scară,
Cînd anul nou se urcă și anul vechi coboară,
Cu măști, cu serpentine, cu dansul ei modern,
Pulsează tinerețea și-avîntul său etern...
Cu risete, cu glume, cu sunet de pahare,
În sălile acestea tot zgomotul îți pare
Familiar, prieten, intim, apropiat
Ecolul cald de cîntec răzbate în palat...*

*Cîndva ecolul rece al sălilor pustii
Se prelungea sinistru și sec prin galerii,
Prin vasele saloane, cîndva, înzorzonații
Stîrneau cu pașii leneși prelungi reverberații.
Dar pașii de-altă dată s-au spulberat în vînt...
A mai rămas pe-o friză din piatră de mormînt
Cîte-o insignă poate... și-așa cum e, ai zice
Pe pielea roz a sălii un fel de cicatrice...
Atît... În rest, acolo, pe dungi de serpentine
Cu clinchete sonore de cupe cristaline,
Corolele de cîntec deschid petale-albastre,
Irumpe bucuria din floarea vieții noastre...
Slăvim un an de șapte... serbăm un an ce-apare
Și în varietatea de cîntec și culoare,
Cu fiecare treaptă pe scările masive
Suim simbolic parcă pe fir de perspicive
Și-n orice scinteiere din staniol de stea
E-o faptă spre mai bine simbolizată-n ea.
Căci fapta ne-nstelează puterea de titani
Spre miine mai departe, prin vreme...*

La mulți ani!

Ilustrații de EUGEN TARU

(Continuare în pag. 12)

ABORDEZI ORICE PROBLEMA

Întins în pat, Sile Adamache privea preț de un ceas tavanul, cu gândul la tinăra lui colegă de la magazinul Modern, tovarășa Aglaie, casiera. Privea și se întreba — pentru a cîta oară? — de ce e atît de sfios cînd îi spune fata să-i dea mai repede bonul de casă, de ce cînd se întimplă să urce în același autobuz devine dintr-o dată mut, de ce cînd ochii ei albaștri se opresc asupra lui simte că-i năvălește singele în obraz, de ce... de ce...

Ceilalți colegi — și mai tineri și mai vîrstnici — sînt logodiți sau însurați, — unii vorbesc necontenit de iubita lor, alții mai rar de soție, își comunică impresiile, petrec împreună la teatru, la cîte un restaurant, într-o excursie...

Prietenul său, Năiță Dragomirescu, merceologul, cu care copilărise, de care se simțea legat, îi spunea mereu:

— Mă, Sile, dragă, ar fi timpul să-ți cauți și tu o drăguță! Nu vezi? Toți băieții: care în vorbă cu „viitoarea”, care însurat. Numai tu singur-cuc. Și—deh! — și s-ar potrivi să ai și tu un pui de om în brațe!...

Printre colegii de la magazinul Modern erau și unii mai tineri ca el și „fiecare cu a lui” — cum se exprima Năiță.

— N-ai tu, Sile, pe nimeni — îl iscodea Năiță, pe nimeni care să-ți placă? Sînt atîtea fete în jurul tău! Cum dracu' nu te fixezi și tu la una?

Sile recunoștea că prietenul său avea dreptate. Ba s-a hotărît — așa cum se afla, întins în pat și cu ochii ațintiți în tavan, să urmeze sfatul lui Năiță.

— Caută, dragă, printre atîtea fete și găsește-ți iubita. Intră în vorbă cu ea, abordează orice problemă și-ai să te aduni și tu!

Sile, reamintindu-și de cuvintele lui Năiță, suride. „...și găsește-ți iubita”. El și-a găsit-o! Da! — ce e drept e drept! — n-a abordat cu ea nici o problemă cum l-a sfătuit prietenul. O va face.

Adormi tîrziu, visîndu-se șef de orchestră.

Chiar a doua zi, după închiderea magazinului, Sile se nimeri, ca din întîmplare, alături de casieră, care se îndrepta spre stația de autobuze.

— Mergi cu 34, tovarășa Aglaie? cuteză el și se înroși.

— Da, cu 34, îi răspunse fata.

Mergeau tăcuți. În jurul lor lume de tot felul, fete și băieți, care vorbeau tare, glumeau ei în de ei, rideau. Și iarna își desfășura splendoarea albului pe acoperișuri, pe trotuare, pe paltoane.

Acu' e acu', își zise Sile, ar trebui — așa cum m-a sfătuit Năiță — să abordez orice problemă. Așa se începe, probabil, vorba între îndrăgostiți.

— Tovarășa Aglaie, rosti el în șoaptă, tovarășa Aglaie...

Fata tresări. Îl privi cu ochii dintr-o dată măriți. Întreaga ei lăptură, încordată, aștepta...

— Uite, continuă el, cu aceeași voce moale, — uite ce de mai cartofi!

Și arătă cu mîna spre un munte de legume rînduite frumos în fața Aprozaruului.

— Da, spuse fata, oarecum stîngherită.

— Cartofi frumoși, tovarășa Aglaie, nu?

— Frumoși, într-adevăr! recunosc fata.

— V-ați aprovizionat acasă cu cartofi?

— Da, ne-am aprovizionat.

— Cu cartofi d-ăștia săpunari?

— Nu știu, cred că da: mama se pricepe!

— Se pricepe și la ridichi?

— Se... se... pricepe!

— Și la varză?

Fetei cit p-aci să-i dea lacrimile.

— Și... rosti ea, cu glasul gîuit, și... la varză!

Sile tăcu. „Trebuie să abordez orice problemă” — așa se începe.

— Tovarășa Aglaie...

Vocea îi tremura.

În chip subit o lumină se așternu pe obrazul fetei. Îl simți pe Sile că se frămîntă...

Și ochii ei albaștri îl amănunțeau din mers, neliniștiți ca niciodată.

— Tovarășa Aglaie...

— Da, șopti fata, da, te ascult, tovarășe Sile...

El o privea stăruitor. („Trebuie să abordez orice problemă”).

— Spune-mi, te rog, tovarășa Aglaie, mama dumitale pune și castreței murați?

Fata își plecă ochii și, fără să vrea oftă din adînc. Se depărtă

În fiecare an, în București, apar cartiere noi

Desen de RIK AUERBACH

— Moș Gerilă!... Ai venit după cărți?

— După una singură: „Ghidul Bucureștiului”!

puțin de Sile și, deodată, alergă spre autobuzul care opri în stație:

— Pune, tovarășe Sile, pune, îi răspunse cu ochii înlăcrămați, pune!

— Tovarășa Aglaie, ăla nu-i 34... e 31!

Fata nu-l mai asculta. Urcă în neștire, în autobuz...

A doua zi Sile îi se adresează prietenului Năiță:

— Mi-am găsit și eu fata visată, dragă, da!... știi... nu i-am mărturisit încă nimic... știi...

— Păi nici nu merge așa, dintr-o dată, trebuie s-o iei cu încetisorul... să abordezi orice problemă...

— Mda... pricep... așa am și făcut... dar...

— Dar — ce?

— N-a prea mers!...

— Păi vrei să meargă de prima dată? Mai încearcă... La cinematograful ai invitat-o?

— Nu!

— Invit-o! Și-acolo iei ca pretext o scenă din film — du-o la un film de dragoste! — și...

— Pricep... pricep...

A doua zi, după închiderea magazinului:

— Tovarășa Aglaie, am două bilete la „Dragoste pînă la moarte” — vii?

Fata nu-i răspunse imediat. Băiat dragă, Sile, lucrător evidentiat în comerțul de stofe, se poartă cu clienții așa cum se cuvine: nici încrunțat, nici servil, nici vorbăreț, nici taciturn. E un flăcău înalt, ușor smolțit, cu ochii mari, negri, cîteodată voalați de o sfiiciune ciudată. Îi place Sile.

— Da, viu!

A început filmul. Femeia de pe ecran îl înfruntă pe bărbatul elegant care îi jură dragoste eternă: nu-l crede.

Altă secvență: el e cît p-aci să se sinucidă.

Încă o secvență: în momentul cînd omul își pune revolverul la timp, se ivește femeia care îl imploră să renunțe la ea — să-și refacă viața.

Sile privește desfășurarea acțiunii cu gândul la „pretextul” pe care — așa cum l-a sfătuit Năiță — trebuie să-l folosească spre a-i mărturisii dragostea. S-a hotărît:

— Tovarășa Aglaie...

În sala coplesită de întuneric glasul lui Sile îi mîngîie auzul.

— Da, tovarășe Sile, ce-i?

— Tovarășa Aglaie, ai observat ce manșete poartă iubitul ei... niște manșete scrobite... prea mari... prea...

— Mda, am observat, suspină fata.

— Și ce crezi, dînsa are părul natural?

Aglaie tace. Sile se crede obligat să-și răspundă singur:

— Acum ține tu cirna!

(Continuare în pag. 12)

MIRCEA CRIȘAN

— MINIATURI BIOGRAFICE —

N-o să mă credeți, dar Mircea Crișan, care e în stare să imite atât de perfect un leu, când e vorba să vorbească despre sine, amuțește ca un elev prins la teză cu fițuica. Până la urmă am reușit să-l scot în arenă cu prima întrebare referitoare la debut, de unde am și aflat de altfel că a fost...

UN DEBUT SERIOS

Conversind în jurul acestei probleme, Mircea Crișan îmi spune zîmbind:

— Cunoști răspunsul actoresc?
— Nu.
— Află că nu există actor care la această întrebare să nu răspundă așa: „Încă de mic luam cearșafurile mamei, făceam o cortină și jucam pe o ladă, în curte”.
— Ați urmat aceeași rețetă?
— Probabil că așa am făcut și eu, dar să știți că nu e avocat, șef de stațiune meteorologică sau desenator tehnic care să fi sărit peste această indeletnicire obligatorie în copilărie. Medicul însă își amintește cum studia peștele tăiat pe masa de bucătărie, pictorul cum mizgălea pereții și șeful serviciului comercial cum vindea lucruri vechi ca să-și cumpere bomboane noi. Și pe acestea le-am făcut toți, dar noi le-am uitat. Mie, de exemplu, nu-mi este de nici un folos să vă mărturisesc că spargeam deseori capetele colegilor de joacă, dar pentru colegul meu specialist în trepanații gîndiți-vă ce început frumos de interviu ar fi.
— Totuși nu mi-ați răspuns la întrebare. Unde ați debutat?

— Nu ți-am spus? Pe o ladă în curte. Îl interpretam pe Hamlet. Era un rol serios, numai că la monologul din cimitir am izbucnit în asemenea hohote de plîns încît toți „spectatorii” s-au prăpădit de ris...

UMORUL E-UN COPIL PRIBEAG

L-am rugat pe Mircea Crișan să-mi povestească o întâmplare cu haz. Actorul mă privește însă amuzat:

— Umorul e un copil pribeag și mai ales poznaș. Nu știți că întâmplările cu haz năpădesc numai peste tragedieni? Numai ei au norocul ca tocmai cînd o string pe Desdemona de gît să-i apuce un strănut de zece minute, în vreme ce pe capul bietului actor de comedie se abat întotdeauna tragediile cele mai cumplite. Lui îi mor ambii părinți de-odată, dacă are o fiică e neapărat unică și aceea se îndrăgostește de un sexagenar iar nevasta îl părăsește, plecînd cu cel mai bun prieten din copilărie tocmai cînd el debutează pe scenă rolul unui soț fericit. Nu! În afară de unii impresari la care am jucat și nu mi-au plătit sau alții care mi-au plătit și nu am jucat n-am alte întâmplări cu haz.

CINE RÎDE LA URMĂ...

— Cum ați devenit actor de comedie? Îl întreb eu pe Mircea Crișan, convinsă că la mijloc trebuie să existe un mister al vocației.

— În afară de zecile de afișe sau prezentări cu „astă seară va debuta din nou în fața dv.” mi-am început cariera ca orice comic care se respectă, într-o tragedie cumplită „Dibuk” alături de Sarah Manu și Sandu Sticlaru. A urmat apoi „Potopul”, „Nopti fără lună”, „Naufragiul”. După cum vezi, eram prezent în toate calamitățile...

— Nu se poate spune că nu le-ați... supraviețuit.

— Cu mare greutate am încercat să ies la suprafață. Eu nu aveam în aceste piese ceea ce se cheamă „un rol”. Speranța îmi era într-o dublură care nu se putea obține pe vremea aceea decît prin îmbolnăvirea actorului titular. Învătasem toate rolurile și stăteam la pîndă. Nu doream „moartea păcă-

tosului”, dar o gripă ușoară mi-ar fi prins tare bine. Orice strănut din cabine mă făcea să fac toată noaptea repetiție acasă. Îmi aduc aminte că printre alții îl pusesem sub observație pe Alexandru Finți cu care pe atunci aveam o statură apropiată. Să nu le fie de deochi, nu s-a îmbolnăvit nici unul; erau plății seral. În ceea ce mă privește, pot să spun că în felul acesta mi-am găsit adevăratul drum.

— Nu înțeleg; spuneți că nu s-a îmbolnăvit nici un actor ca să-i puteți moșteni rolul...

— Exact — dar tot imitîndu-i pe fiecare în așa fel ca să nu existe nici o diferență, m-am ales cu un număr de imitații pe care Dinu Negreanu l-a introdus în revista „Ca la noi la nimeni”, unde am jucat alături de Maria Tănase, Elena Burmaz, C. Antoniu etc.

— Deci imitîndu-i pe actorii serioși ați ajuns la comedie?

— Da. Și din acel moment n-am mai părăsit estrada. Zadarnic au încercat profesorii mei de la Conservator să mă smulgă: Al. Marius, și mai apoi Maria Filotti. Succesul imediat a fost mai puternic decît sfaturile, prevestirile și chiar amenințările lor.

— Vă pare rău că nu ați rămas tragi-dian?

— Eu cred că un actor bun trebuie să poată juca orice fel de rol, fie că e vorba de dramă, fie că e vorba de comedie. E drept că acum joc numai în roluri de actor comic...

— De ce?
— Pentru că cine ride la urmă, ride mai bine. Și eu caut ea după fiecare poantă oamenilor să ridă. Sint, după cum vezi, un optimist convins...

SPECTATORII AU CUVÎNTUL

Mircea Crișan e foarte iubit de spectatori.

Mă gîndesc că acest succes de public îl face poate indiferent față de sălile pline, de aplauze, de comentariile criticii.

— Te înșeli — mă contrazice actorul. Deseori mi se spune: „Ce bine de dumneata că nu mai ai emoții. După atîția ani, experiența... rutina...” Eroare capitală! Pe măsură ce trece timpul emoțiile cresc odată cu creșterea răspunderii față de public. Mulți actori își închipuie că odată cîștigată, simpatia publicului rămîne veșnică. Eu cred că numai indiferența rămîne statornică. Spectatorul e o rudă curioasă: cu cit te iubește mai mult cu atît te iartă mai greu. Orice succes din trecut e o promisiune care trebuie împlinită în prezent.

— Ați avut și insuccese?
— Insuccesul într-o seară sau într-un oraș nu are nici o semnificație. O răceală, o indispoziție poate crea stări de șovăire în rol.

— Totuși există actori care, după o expresie consacrată în teatru, „nu pot trece rampa”.
— Acesta cred eu că este insuccesul, adică perioada în care actorul simte că publicul nu mai are nevoie de el. Poate dura luni, ani, sau definitiv.

— Care este cauza? Lipsa de talent?

— Lipsa de talent te elimină de la primul rol. Nu despre asta e vorba, ci despre greșeala actorului care crede că exigența publicului e o baltă în care, dacă ți-ai adus barca pînă la un punct, te poți culea liniștit. Nu! exigența publicului e o apă curgătoare, cu virtuți zdravene. Dacă lași visele, mulțumit de poziția cîștigată, publicul te ia la vale și la propriu și la figurat.

— Văd că atribuiți un rol mare... spectato- rilor.

— Actorul vorbește pe scenă, dar specta- torul are ultimul cuvînt în sală, în presă, pe stradă. Și mai ales are o memorie mult mai bună decît a noastră; își aduce amîn- te tocmai ceea ce noi am vrea să uite.

ACTORUL ÎI STĂ BINE CU DRUMUL

Mircea Crișan e actorul care bate recordul turneelor. Acesta-i și motivul discuției rapide care a avut loc între noi, pe peronul Gării de Nord, în așteptarea trenului care trebuia să-l ducă la Sibiu și de-acolo mai departe „cîtu-i țara”.

— Care a fost primul turneu? Îl întreb eu curioasă.

— De mult, cu „Manasse”. De altfel piesa era obiectul unei competiții. Au jucat-o în același timp, maestrul Manolescu, Bullin- ski și Storin, în trei teatre diferite. Pînă la urmă s-au certat teatrele între ele la sindicat, la minister și în presă...

— Și cine a cîștigat pînă la urmă?

— Eu — pentru că jucam la toate trei rolul lui Emil Horn, așa că eram veșnic în turneu de la unul la altul.

— Ați făcut turnee și în străinătate. Unde?

— Am fost în U.R.S.S., Bulgaria, Polonia, Cehoslovacia etc. Am prezentat întotdeauna programele în limba respectivă.

— Prin asta v-ați asigurat un plus de simpatie...

— Nu, nu prin asta. La început mă miram cum se face că la noi de cite ori un actor străin chinuiește din greu un „bune sera”, toată lumea ride și-l aplaudă, în vreme ce la mine se ridea, normal, numai la poante. Faptul că debitam fără sufler spectacole întregi nu impresiona pe nimeni. Eram intrigat. Apoi am aflat motivul: învătasem prea mult, așa că bulgarii credeau că sint de pe la Varna, rușii că am vreo rudă în Uniune, cehii că sint slovac și slovacii că sint ceh. Sper că dacă voi face un turneu în Anglia să nu fiu luat drept un lord scăpătat.

— Observ că nu vă deranjează... schimbările de decor.

— Ba chiar îmi plac — zîmbește Mircea Crișan. Actorului îi stă bine cu drumul. Așa cum o carte trebuie să pătrundă în cele mai depărtate colțuri ale țării sau peste hotare, și actorul trebuie să-și afirme prezența pretutindeni.

— Care turneu v-a produs cea mai mare bucurie?

— Cea mai plăcută surpriză am avut-o în turneul lui... Raikin. Cu nespusă bucurie am acceptat propunerea O.S.T.E.-i să-l pre-

RODICA T. FLOREA

MIRCEA CRIȘAN, văzut de CIK DAMADIAN

INTERVIURILE „URZICII”

Furnaliștilor Petru Nicșa și Tudor Rădulescu, care se numără printre cei mai buni muncitori de la Combinatul Siderurgic Hunedoara.

La masă voi puteți compune Răvașe pentru cunoscuți Deoarece, precum se spune, Sînteți la... șarje pricepuți

Lăcătușului Constantin Chioseaua, unul din veteranii Șantierului Naval Oltenița.

De cînd muncești cu încordare La vasele ce pleacă-n larg Săgeata graficului pare Asemenea unui ... catarg!

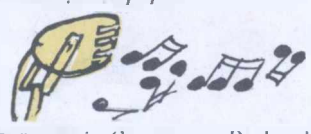
Inginerului-agronom Nicolae Săulescu de la gospodăria colectivă din Tărtășești, raionul Răcari, care, prin indicațiile date, a permis să se obțină o producție mare de porumb boabe.

Lui, pentru noul an ce îl serbează Alături de bradul cu podoabe, Pe lângă „La mulți ani!” i se urează Și...multe mii de kilograme boabe.

Cîntăreței Aida Moga

La microfon sau la Estradă Intotdeauna dai dovadă Că ești în muzica ușoară O cîntăreață... populară.

Învățătoarei Geneveva Radu din satul Augustin, comuna Armeniș, raionul Rupea, care sprijină activitatea culturală.

Activînd lună de lună Pentru culturalizare, La căminul din comună Nu ești simplă... spectatoare.

Lui Florin Gheorghiu, campion mondial de șah la juniori.

Din jocul excepțional Pe care l-ai desfășurat Vedem că-n șahul mondial Ești un... pion înaintat.

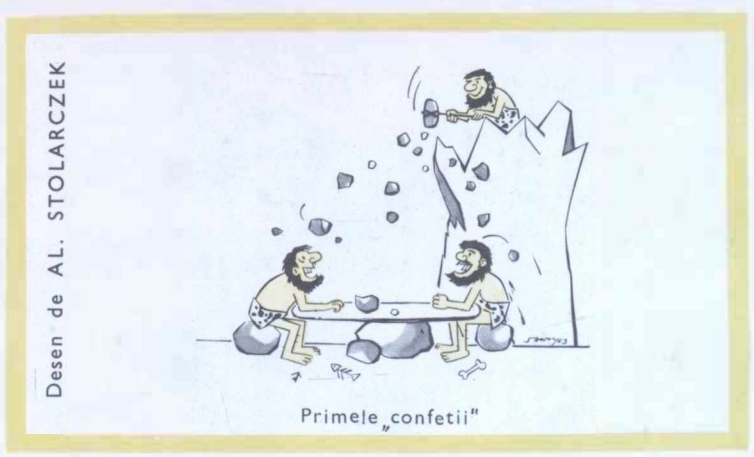
Voleibaliștilor noștri, campioni ai Europei.

Ieșind mereu învingători Ați dovedit în mod firesc Că sînteți buni „ridicători” Ai... voinții romînesc.

Doctorului Ion Hiescu, medic primar ORL la policlinica „Vasile Roaită” din Capitală, care se remarcă printr-o atitudine frumoasă față de pacienți.

Printre primii ești prezent La consult deoarece Vrei ca nici un pacient Să nu piardă O.R.L.

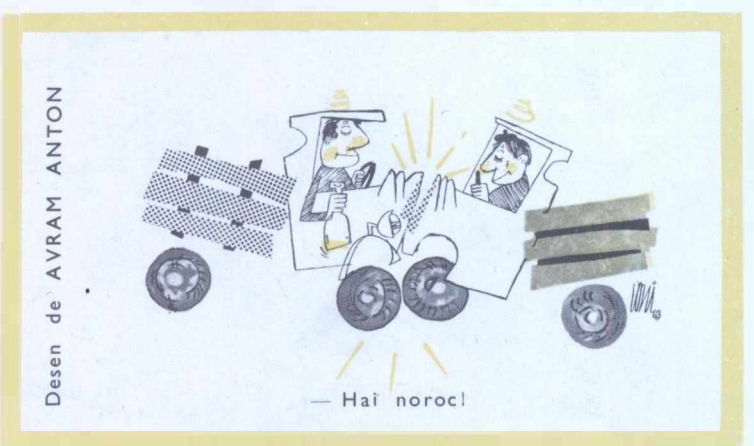
Desen de AL. STOLARCZEK

Primele „confetii”

Desen de M. STĂNESCU

— Permiteți?!

Desen de AVRAM ANTON

— Hai noroc!

Simple

Pentru operativizarea rezolvării cererilor sosite la întreprinderea noastră și pentru simplificarea metodelor de muncă, supun unor conducerei întreprinderii următoarele sugestii:

1) Orice fel de cerere care se va preda la registratura noastră va fi scrisă pe o jumătate de coală de hîrtie albă, în loc de o coală întregă cum s-a procedat pînă acuma, în felul acesta făcîndu-se economie de hîrtie.

În caz că cererea cetățeanului nu încapă pe o jumătate de coală, se pot folosi două jumătăți, în nici un caz o coală întregă.

2) Înainte de a preda cererea la registratură, cetățeanul va completa un formular tip, care va fi atașat la cerere. Acest formular va cuprinde:

- a) Numele, prenumele, adresa;
- b) Pe scurt, obiectul cererii;
- c) Dacă a mai făcut cerere;

- d) Dacă n-a mai făcut cerere;
- e) Dacă a făcut și s-a pierdut, de ce s-a pierdut;
- f) Dacă a făcut și nu s-a pierdut, de ce nu s-a pierdut;
- g) Dacă n-a făcut și s-a pierdut, ce s-a pierdut;
- h) Dacă n-a făcut și nu s-a pierdut, de ce n-a făcut.

În partea de jos a formularului, cetățeanul va completa următoarele puncte:

- a) Motivele care l-au determinat să facă cererea;
- b) Motivele pentru care a adus-o la noi și nu a dus-o în altă parte;
- c) Dacă locuiește la noi în raion, motivele pentru care a nimerit la noi în raion;
- d) Motivele pentru care nu se mută în alt raion;
- e) Dacă nu se mută pentru că îi place la

SCRISOARE CĂTRE MOȘ GERILĂ

Iubite Moș Gerilă,

Cum știu că ești flotant
Eu îți trimit scrisoarea pe adresa Poste Restant
Și pe această cale vreau cunoscut să-ți fac
Ce daruri pentru mine să pregătești în sac:
Întii niște reviste cu glume vechi, din cele
În care când schimbi sensul scoți bancuri noi din ele.
Pe-aici, la noi, e criză, conștrații-ntru umor
Le țin sub cinci lăcate... mă rog e „piinea lor“
Apoi, bătrine, adu-mi în stație repejor
Un troleibuz pe care să-l pot lua ușor
Că-i iarnă-n toată legea și cum e ger afară
Nu am nici o plăcere să merg ciorchin pe scară.
Te-aș mai ruga ai grijă și de vecinii mei
Că și-au lărgit „șeptelul“ cu încă trei purcei
Acum nici n-am nevoie de ceas deșteptător
Că mă trezesc godacii cu guișatul lor.
Deci, cu îngăduință, ajută-mă un pic:
Transformă-i în piftie, slănină sau șoric.
Mai pune-n sac și încă în cantitate mare
Anume pentru mine o doză de răbdare...
Nu că aș fi prin fire dispus să fac scandaluri
Dar vreau s-ascult cuminte soliștii din localuri.
O altă rugămintă, acum când mușcă gerul
Fă moșule-o minune să-ncingi caloriferul.
Că, uite, cu cit frigul mai abitir petrece
Cu-atit sus-zisul șade nepăsător și rece.
Aș mai dori, dar asta e greu o știu prea bine,
Să văd cum se rășfață în sute de vitrine
Un volumaș cu titlul: „Satiră și Umor“
Ce zici, încerci bătrine? Eu știu că nu-i ușor!
O ultimă dorință: dacă găsești cu cale
Adu-mi și o idee din cele geniale
(Îți jur e-am căutat-o ca un năuc tot anu!)
Dar ad-o pentru mine, nu pentru S. Rudeanu.
Acestea fiind zise, epistola-mi termin
Ciocnind în sănătatea-ți o cupă cu rubin
Nu bei? Ei, nu-i nimica, de ce m-aș supăra,
Beau eu și pentru mine și pentru dumneata.

ION RUȘ

UNDEVA, ÎN OCCIDENT

— Tu crezi că Moș Crăciun există?
— Nu există! L-au inventat oamenii bogați!

Desen de CIK DAMADIAN

ificare

de SADI RUDEANU

noi în raion, atunci motivele pentru care mai face cerere;

f) Dacă nu-i place la noi în raion, motivele pentru care nu face cererea la alt raion;

g) Dacă a făcut și la alt raion, motivele pentru care mai face și la noi;

h) Dacă n-a mai făcut la alt raion, să facă. Și să arate motivele în general;

i) Dacă motivele sînt de boală, să atașeze și un certificat medical;

j) Dacă motivele nu-s de boală, să fie sănătos și să nu mai facă cerere;

În rubrica alăturată, funcționarul respectiv va completa următoarele puncte:

a) Data la care se prezintă solicitantul;

b) Data pentru care îl amînă;

c) Dacă l-a mai amînă odată, de ce l-a amînă;

d) Dacă nu l-a mai amînă, de ce nu l-a amînă;

e) Dacă cererea e scrisă de mînă de ce nu e scrisă la mașină;

f) Dacă e scrisă la mașină de ce nu e scrisă de mînă;

g) Dacă solicitantul e căsătorit și de ce e căsătorit;

h) Dacă nu e căsătorit, cum a făcut;

i) Dacă obiectul cererii nu are legătură cu asta, să aibă;

j) Dacă solicitantul refuză, să nu fie obraznic;

k) Dacă are copii, cîți are și cum învață;

l) Dacă n-are copii, de ce învață prost. Rectificăm. Dacă învață prost, de ce n-are copii. El. Solicitantul. De ce n-are. Copiii de ce nu învață;

m) Se va lămuri problema de la punctul „e“;

n) Data aproximativă la care se va lămuri;
o) Data aproximativă următoare la care se va lămuri;

p) Data la care solicitantul se va plictisi;

r) Data la care solicitantul va reclama;

s) Data la care n-o să-i ajute;

t) Dacă solicitantul are rude;

ț) Dacă are rude la nivelul referenți, ajutori contabili sau alte cadre inferioare, se mai adaugă încă două alfabete de formulare;

u) Dacă are rude de la director adjunct în sus, de ce nu ia loc;

v) Întrebarea de la punctul „u“ se va trece la punctul „a“. Dacă răspunsul e „în sus“, se ia cererea, se rezolvă și nu se mai atașează formulare;

x) Dacă răspunsul e „în jos“, se procedează ca mai sus;

z) Dacă face gălăgie, dă-l afară.

Lui Aurel Mihale, autorul romanului „Nopti înfrigate“:

De Anul Nou subscrisul îți trimit
Răvașul cel mai sincer dintre toate:
Să ai mai multe zile fericite
Și mai puține „nopti înfrigate“.

Unui scriitor care scrie
numai lucrări cu subiecte
din alte vremi:

Azi, la dînsul în birou
Numai anul este nou...

Unui critic:

Perul critic (numele nu-l spun)
noaptea asta e dispus și bea.
zori a zis că vinul este bun.
dat! A lădat și el ceva!...

Cînd „forma“ nu
respectă „Fondul“
Oricît talentul și l-ar stoarce
Este mereu sub orice normă,
Doar de la „Fond“ cînd se întoarce
Noi îl considerăm în „formă“ ...

Unui pictor, mare crai:
Mă uit la tînărul artist!
Cum poate-un chef ca să-l transforme.
În noaptea asta-i formalist:
Aleargă numai după... forme!

Unor epigramiști:
Oricît am fi de optimiști
Se deslușește totuși drama:
Avem alții epigramiști,
Dar unde este epigrama?

Unui poet inactiv:
El ne-a trimis o epigramă bună
De Anul Nou, cu poante și idei.
Acum cine-ndrăznește să mai spună
Că n-a creat nimic pe '63!

Admirație
Pe poetul Trandafir
Toldeana îl admir
Și cînd scrie-o poezie
Îl admir și cînd nu scrie.

Lui Al. Mirodan, autorul pie
„Noaptea e un sfetnic bun“:
Noaptea-i sfetnic bun, admit,
Dar mi-ar fi părut mai bine
Dacă te-ai fi sfătuit
Nu cu noaptea, ci cu tine...

Unui confrate:
Ics gîndește. Foarte bine.
Face și filozofie,
Dar ceea ce nu-mi convine
E că ce gîndește... scrie.

Lui Francisc Munteanu,
romancier și cineast:
Filmul tău, Francisc,
L-am văzut; și risc
S-o strig pîn' la cer:
Bun romancier...

— Ce de daruri, ce de daruri ne-a adus Moș Gerilă!
— Da, dar să nu vă bazați pentru tot anul numai pe mine.

cu unii confrăți
 scrieți forme grele
 care-l neîntind!
 Tu scrii doar ușurele!
 Căci, dar se citesc...

Unui scriitor care susține că
 muza se găsește în băutură:

Diferență între doi!
 (Între el și Diogene):
 Grecu-a stat într-un butoi,
 Asta stă pe damigene.

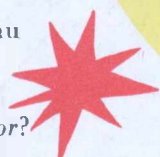

Unui grup vesel de artiști:
 — De-o noapte-ntreagă dinșii beau cu spor
 Și încă nu li s-a topit elanul.
 — Păi, pentru noaptea asta dumnealor
 S-au pregătit organizat tot anul.

Lui Titus Popovici, recent
 laureat al Premiului de Stat:
 Pentru premiul ce-i se dăde
 Eu îl felicit cu... „Sete“.

Unui romancier care nu
 a mai creat nimic de
 multă vreme:

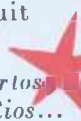
Vreți dovezi că-i scriitor?
 Vara stă la Pelișor...

Unui compozitor care, în
 creația lui, se repetă:
 Tot ce crea odinioară
 Cum știm, avea ecou în țară,
 Dar azi, observ, și-mi pare rău,
 C-a devenit ecoul său.

Unui critic obișnuit
 să tămâieze:
 N-a băut negru virtuos
 A băut doar tămâios...

Unui critic literar gurmând
 După ce-a mâncat tenace,
 El a spus satisfăcut:
 „Da, ospățul ăsta-mi place
 Fiindcă-i plin de conținut“.

Cunoscutului publicist
 G. Ivașcu, redactor-șef
 al revistei „Lumea“:

Eu îți voi citi cuvântul
 Cât e „Lumea“ și pământul...

Lui Tudor Mușatescu:
 Ce aflai cred că nu-i fals
 Cel ce-a scris Titanic Vals
 (Dramaturg și umorist)
 Ca să fie-n pas cu moda
 Scrie-acum Titanic-twist.

„Gazetei literare“:

De Anul Nou, se știe, sînt datini consacrate:
 Să-ți fie puse-n față platouri cu bucate.
 Și tu-mi stîrnești adesea asemenea imagini
 Cînd îmi oferi plăcinte pe cîte două pagini...

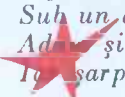

Poetilor care-și cîntă
 soțiile:

Știu că dragostea nevo
 E onestă și frumoasă
 Însă fără indiscreții
 Să rămînă strict acasă

Lui Aurel Baranga, autorul
 comediei „Adam și Eva“.

Legenda veche, iată, reînvie
 Sub un aspect contemporan și clar:
 Adam și Eva azi e comedie,
 În șarpele e cite-un... cronicar.

Lui Emil Galan, romancier
 și autor al comediei
 „Prietena mea Pix“:

Scriitorii cu renume
 Au condei, așa se spune.
 Cu Galan, merg mai la fix:
 Are și condei și... Pix.

Unui scriitor care nu iese pe teren:

Fripturi, sarmale și salată
 Și iar friptură. Nu se lasă!
 Eu cred că-i pentru prima dată
 Cînd dumnealui nu-i rupt de masă!

Тapeурub

Toemai ieșeam din biroul directorului, cind simții deodată în umărul drept, ceva, ca o lovitură de proiectil. Într-o frîntură de secundă m-am gândit că sînt victima unui cutremur de gradul zece, ori ținta unui obuz Dicke Bertha, rătăcit nu știu prin ce capriciu din 1914 și ajuns la destinație abia acum. Am întors, îngrozit, capul. Nu era Dicke Bertha. Era Teddy.

— Ce faci, șmechere? mă ia dînsul repede.

— Nu vezi? scînceșe cu frecîndu-mi apăsător umărul, care făcuse cunoștință cu mina prietenească a lui Teddy.

— Reumatism, reumatism! Ești șubred!

— Acuma sînt...

— Mă duceam la cinema și ce-mi zic? Tot e în drum, hai să-i fac o vizită și neisprăvitului.

Neisprăvitul, pe cît ați înțeles, sînt eu. Trebuie să știți că pe

Teddy îl cunosc aproximativ cît îl cunoașteți și dumneavoastră. A fost coleg la școala primară cu un prieten al meu. Și prietenul ăsta mi l-a recomandat într-o zi, pe bulevard. Asta e singura vină a mea. Că i-am întins mina. Și el mi-a strîns-o. Atunci, pe bulevard, mi-a strîns-o înția oară. A doua oară mi-a strîns-o lingă Stadionul „23 August” și nu mi-a lăsat-o decît în schimbul a doi potii. Merita schimbul, altminteri pierdeam meciul. A treia oară mi-a strîns mina în față la „Romarta”, dar ghinionul lui, că în ziua aceea n-aveam meci, așa că mi-a strîns-o de pomană.

Cum vedeți, acum a schimbat tactica. Nu mai strînge mîini; zdrobește umeri. Mde, omul încearcă, tatonează. Cu umărul, cine știe, poate să-i pice mai mult. Iată-l, profăpînt înaintea mea, cu gura deschisă larg, într-un zîmbet fără sfîrșit. Și zîmbește, și rîde. Bine că nu strînge.

— Și cum o mai duci, șmechere? se interesează el, ridicînd vioi și prietenos mina.

— O duc bine, dar nu trage! mă apăr eu. M-a frecat adineaori directorul, barem tu să mă cruți...

— Șmechere, să nu mă ții mult. Am bilet la cinema. Unde ți-e biroul? Aici? Bun. Să intrăm.

Îmi scapă una amicală peste celălalt umăr și-mi face vînt înăuntru. E clar, azi e mai prietenos ca de obicei. Dar nici eu nu mă las. Rezist. Văd stele verzi, însă rămîn ferm pe poziție.

— Care-i scaunul tău? Aha, ăsta. Bun. Adu-ți și tu unul. Sau lasă, mă instalez pe colțul biroului, că n-o fi foc dacă mă așez puțin pe burocrăția ta... Și cît scoți pe lună din dosărelele astea? Rentează? Pică?... mă-nțelegi tu.

— Mă-nțelegi nu pică, dar rentează, că pică și prime.

— Bravo!

Și se aruncă peste cristalul biroului, intrînd profund în registrul de ieșiri.

— Șmechere, două vorbe. Ca între prieteni.

M-a ridicat la rangul de prieten. Semn rău. Îmi ghidește gîndul și continuă:

— Fîndează prietenia nu se măsoară în ani, ea pînă de bătrînețe; prietenia se măsoară în profunzime. În sentimente. Am sau n-am dreptate? Am. Ai o țigară?

— Am.

— Mersi!

Îl servesc. O ia, o cercetează expert și o miroase:

— Șmechero, tu ai și din celelalte.

— Am. Puftim!

Scot pachetul cu „celelalte”. „Celelalte” sînt cele scumpe și nici eu nu le fumez decît din cînd în cînd. Teddy ia pachetul, ochește o țigară și apoi și-o înfinge degajat între buze. Mai scoate una și mi-o înghesuie în gură.

— Restul se confiscă, șmechere.

Și își strecoară pachetul în buzunar. Și eu tac. Ce ziceți ce șmecher sînt?

— Se confiscă, pricepi? Nicotină îți trebuie?

E drept că nu-mi trebuie, dar pentru ce să se intoxice el? Suflet mare! Ia totul asupra lui. Numai că mie nu-mi plac suflătele care ajung mari pe buzunarul altuia. Așa că prind, în sfîrșit, curaj:

— Știi, țigările mele...

— Nu fi meschin. Mă supăr!

— Pe cuvînt de onoare?

— Lasă glumele!

— Dar glumele tale...

— Eu n-am făcut glume. Ți l-am luat în serios. Ai o mentă, șmechere? Mă arde gîtul de la fumat.

Și șmecherul de mine scoate tubul cu mentă. Teddy zvîrle o bomboană în gură și alte citeva în buzunar...

— Te arde și buzunarul, nu numai gîtul, observ eu.

— Nu fi cărpănos, remarcă el tăios. O să-ți cumpăr trei tuburi... Iată despre ce e vorba, frățioare.

Așadar, m-am reprofilat. Nu mai sînt șmecher, sînt frățior. Nu-i a bună...

— Ascultă, frățioare?

— Ascult!

— Împrumută-mi un sutic!

Un sutic! Preferam să fi rămas la gradul de șmecher. Era mai convenabil. „Frățioare” sună mai frumos, mai duios, dar dacă te gîndești bine, nu merită banii. Teddy vinde duioșia la preț de speculă...

— Dragul meu, n-am...

— Nu fi meschin. Îți mai datorez un pol, n-am uitat...

— Doi...

— Doi, trei, mă rog, și cu suticul de acum...

— Fără suticul de acum.

— Un sutic și te pupic...

— Pupic fără sutic...

— Uite ce, face indignat Teddy, crezi că sînt cumva un tapeur?...

— Nu cred...

— Hai, scoate suticul... Babacu' n-a luat încă pensia, dar cum mă încadrez, îți restituî banii.

— N-am, zău, n-am!

— Stricăm o prietenie sfîntă pentru niște bani meschini? Pui banii înaintea sentimentelor?

— Nu-i pun, n-ai nici o grijă!

Teddy sări enervat de pe birou. Mă privi drept în ochi, scăpărînd scînteii:

— Am venit la tine ca la un frate, ca la o soră, ca la un tată... că ei n-au mai vrut să-mi dea nimic, șopti Teddy pentru sine.

Cu mina tremurîndă, scoate din buzunar o țigară și îi strivi cu indignare filtrul, între dinți. Era o țigară din „celelalte”. Dar nu din „celelalte” luate de la mine. Probabil mai are el și alți șmecheri și frățiori...

— Regret că m-am adresat ție. Regret

Și porni demn spre ușă. O deschise larg și din prag îmi aruncă scîrbît:

— Dar la cimezeci? Tot stricăm prietenia?

— O stricăm, ce să fac? Sînt în pană...

Așa s-a destrămat o prietenie sfîntă.

Pentru un pol. Că la atît îmi lăsase...

REVELION '64

— Cine ar fi crezut că Stamate o să toasteze o jumătate de oră, cînd nu-s nici două zile de cînd la ședința de producție a spus: tovarăși, eu n-am nimic de spus!...

— Costele, mai servește sarmale... A nu, n-ai înțeles! Servește musafirii! Așa!....

— Dar mai potolește-te cu șprîturile, nu-ți dai seama că te faci de ris? O să zică lumea că nici acum, la sfîrșitul anului, nu ți-ai revenit...

— Toată lumea glumește, cîntă, ride și mîncă... Eu unul, am fost întotdeauna împotriva șablonului...

— Uite, îi vezi pe cei doi care tremură ca gelatina în timp ce dansează twist? Eu m-am aflat într-o situație asemănătoare în urmă cu vreo 20 de ani. A, vrei, să spui că acum 20 de ani nu apăruse

CUM DUC BRADUL

SPORTIVUL

ÎNFUMURATUL

ARTĂGOSUL

CURTEZANUL

Desen de FRED GHENĂDESCU

twistul... Da, ai dreptate, dar de... malarie ai auzit?...

— Mitică, vreau să ciocnesc cu tine un pahar cu spumos, că vorba ceea, îmi ești tu prieten sau nu?... m-am întrebat întotdeauna!...

DAN MANOLESCU

Ce se poartă

— Se poartă, pe cât posibil, poziția verticală.

— Mantourile se poartă fără a le schimba la garderobă, de pildă un astrahan pe un urson.

Cum se mănincă

— Curcanul se mănincă cu varză, iepurele cu măsline, iar cei ce vor să doarmă se mănincă cu vecinii ce petrec acasă.

— E greu ca într-o noapte să măninci pentru o săptămână și să bei pentru un trimestru; omul e totuși dator să încerce.

Cum va fi timpul

Mari averse de apă la robinetele vaimbușilor și scăderea **presiunii** alcoolice; ninsoare cu mucuri de țigară de la etaj în maionezele puse pe balcon; **ceață** în regiunea craniană și **accelerarea mișcării de rotație** a caldarimului, **rafale de vânt** în zori și în portmoneu.

Adrese utile

— Un lăcătuș care să vă amintească unde locuiți și să vă deschidă ușa.

— Un prieten având un verișor gestionar de sifoane.

Proverbe utile

— La revelion lăudat să te duci pentru orice eventualitate băut și mîncat.

— Fiecare pasăre, în aspiciul ei piere.

— Cu o damigeană nu se face revelion.

ANDREI BART

Desen de T. PALL

— Nu vă supărați, se pot înscrie și bărbații la cercul dumneavoastră?...

PRINCIPALUL E SĂ FIM VESELI!

Ușa ne-a deschis-o chiar dînsa. Gazda. O brunetă cu ochii verzi. Splendidă. De stejar masiv. Ușa. Pe Sile l-a lăsat să-i sărute mina. Tot gazda. I-a zîmbit:

— Bine-ai venit!... Poftim înăuntru!

Odată cu Sile am poftit și eu înăuntru.

— Dumneata pe cine cauți? Îmi zice gazda.

— A venit cu mine! îi răspunde Sile.

— Pentru revelion! îi explic eu. Dar să intrăm în sufragerie, că n-o să-l serbăm în hol.

Gazda s-a uitat la mine cam chiorș. Probabil își inchipuia că-s un intrus. În sufragerie, ca să mă familiarizez cu invitații, am sorbit câteva țuici. Cîte, habar n-am. Doar nu sint meschin, să țin cont omului cît bea. Cum băusem și pe drum tot țuică, m-am mai întremat puțin la caracter. Așa că am început să sărut copiii. Asta face impresie asupra mamelor, cu sau fără copii. Că să arăt gazdei că-s atent cu dînsa o întreb:

— Copii aveți?

— Doi.

— I-ați făcut și cu stafide?

— Copiii?

— Vorbesc de cozonaci. Sînt la grădiniță?

— De cine vorbești?

— De copii. Tăiați-mi o felie că vreau să-i gust.

Gazda m-a privit lung.

— Cînd ai băut, dom'le, atîta? Abia ai sosit de zece minute.

— Parcă asta contează? îi zic. Principalul e să fim veseli. Apro-

prio, n-aveți la îndemînă niște co- niac. Pe bulet?... Mersi...

La masă, gazda m-a așezat între Sile și o bătrînă mioapă. Noroc că în față avea o sticlă cu Drăgășani.

Cînd s-a stins lumina pentru venirea Anului Nou, am gustat tot vinul din sticlă. Instantaneu am început să mă simt excelent. Am cerut cuvîntul pentru un toast. M-am ridicat în picioare și, sprijinit c-o mină în creștetul bătrînei, am rostit: „Dragi comeseni, simpatică gazdă și voi, pescari amatori! Sărbătorim acum prima din cele 365 de zile cîte au trecut... Asta-i o datină lăsată de moșii și strămoșii noștri. Zău!... D-ai-a, în memoria lor, ridic acest pahar și strig: Mulți ani trăiască și dumnezeu să-i odihnească în pace! Că rutina, frați merceologi, este o frînă în calea... 13 septembrie... parter, a doua pe stînga... Mai vreau să adaug vâ fauna și flora munților noștri trebuie să fie tot mai sus“...

— Jos! strigă cineva dintre invitați.

— Jos, colegi de revelion! spun eu. Tot jos spunea și tata mare, care niciodată n-a folosit glaspa-

pirul, că era brigadier silvic. Și nu fluiera de frică să nu ia foc pădurea...

— Foc!... Arde!... strigă bătrîna de lingă mine.

Într-adevăr, în aer plutea un miros de lină arsă.

— Nu vă pierdeți capul! strig eu. Salvați înții copiii, sarmalele și strămoșii. Să fim demni! În astfel de situații, tata mare spunea...

— Dobitocule! îmi spune Sile dîndu-mi un ghiont. Ai scăpat țigara aprinsă pe covor.

— Am scăpat, toyarâși! rostese eu puternic. Nu arde decît covorul simpaticei noastre gazde... Coniță, îi zic, să-l dați la stopat. Vi-l face ca nou. Principalul e să fim veseli.

Gazda îmi aruncă niște priviri ucigătoare. Ca s-o distrag din gîndurile ce-o frămîntă, îi zic zîmbindu-i:

— Mă scuzați de întrebare... din caltaboșii de adineaori aș mai putea gusta?

Mi-a trîntit în farfurie două bucăți.

— Lăsați, îi zic, lăsați... trei, să nu vă deranjați din nou. Și apropo, n-aveți un picior în plus?

De gîscă. Varză mai puțină... Că așa e de revelion. Mai o*glumă, mai o bucată de crap... tare bine-

venită ar fi. Că principalul e să fim veseli...

... Pe la două noaptea eram cel mai vesel. Am trecut la pianul gazdei și am strigat către asisten-

ță: „Onorată lume! Voi cînta în primă audiență aria ducelui din opera „O sole mio“, pe versuri de

Mache Bucluc, responsabil cu pronosturul la noi în birou. Mamele cu copii mici și donatorii de sînge au locuri în față“...

— E beat turtă! spuse un bărbat din apropierea mea.

— Ascultă, șefule, îi zic, să nu denaturăm realitatea cu retrospectivele solemne ale clipelor viițoare. Poate ești și dumneata membru la casa de ajutor reciproc. Așa că, decît să jignești, mai bine plătește-ți cotizația!

M-am îndepărtat elătîniuindu-mă de indignare. Nu știu cum am făcut, dar am elătînat puțin și o vitrină cu porțelanuri. S-au făcut zob.

— Coniță, spun eu gazdei după ce s-a trezit din leșin, fiți sinceră și spuneți-mi unde ați ascuns icerele de la crapul servit la masă. Văd

lingă șifonier un cretin mîncînd niște tartine cu icere.

— Domnule, peștele n-a avut icere. Tartinele sînt cu anșoa, iar cretinul nu e cretin, ci soțul meu!

— Mă scuzați... Principalul e să fim veseli.

Bănuind că gazda minte, m-am furișat în bucătărie. De acolo în cămară. Am nimerit la fix. Icerele se aflau pe o hîrtie de pergament. Tai o felie de piine și pun pe ea un strat de icere. Gros cît degetul.

P-ormă mușe. Cu sete. În clipa ceea am constatat că nu erau icere. Era chit. Ca să alung gustul, iau o sticlă de lingă masă și beau două gîturi zdravene. De vișinată. Nu.

Nu era vișinată. Era oțet. Înjur și-arunc sticla cît colo. A nimerit peste niște sticle cu ulei. Dietetic și ne. Uleiul mi s-a prelins pe costum. Simțeam că turbez. Atrăși de zgomot, invitații au dat năvală spre mine. În fruntea lor, cretinul și gazda. Ieșindu-mi din fire le strig:

— Rușine! Vă bateți joc de năivitatea unui scafandru, asta, unui invitat. Meschinilor! Să-mi plătiți costumul. 400 de lei metru. Plus bacșișul! Vă dau în judecată!

— Tovarășe, îmi zice gazda, e păcat să te superi tocmai în noaptea de Anul Nou. Principalul e să fim veseli.

— Nu admit! țip eu. La tribunal! Vă-nvăț eu minte. Să-mi plătiți costumul! Așa, ai? Puneți chit în hrana oamenilor muncii invitați să petreacă revelionul! Rușine să vă fie! Plus ața și furniturile legale!

— Nu admit! țip eu. La tribunal! Vă-nvăț eu minte. Să-mi plătiți costumul! Așa, ai? Puneți chit în hrana oamenilor muncii invitați să petreacă revelionul! Rușine să vă fie! Plus ața și furniturile legale!

— Nu admit! țip eu. La tribunal! Vă-nvăț eu minte. Să-mi plătiți costumul! Așa, ai? Puneți chit în hrana oamenilor muncii invitați să petreacă revelionul! Rușine să vă fie! Plus ața și furniturile legale!

— Nu admit! țip eu. La tribunal! Vă-nvăț eu minte. Să-mi plătiți costumul! Așa, ai? Puneți chit în hrana oamenilor muncii invitați să petreacă revelionul! Rușine să vă fie! Plus ața și furniturile legale!

— Nu admit! țip eu. La tribunal! Vă-nvăț eu minte. Să-mi plătiți costumul! Așa, ai? Puneți chit în hrana oamenilor muncii invitați să petreacă revelionul! Rușine să vă fie! Plus ața și furniturile legale!

— Nu admit! țip eu. La tribunal! Vă-nvăț eu minte. Să-mi plătiți costumul! Așa, ai? Puneți chit în hrana oamenilor muncii invitați să petreacă revelionul! Rușine să vă fie! Plus ața și furniturile legale!

— Nu admit! țip eu. La tribunal! Vă-nvăț eu minte. Să-mi plătiți costumul! Așa, ai? Puneți chit în hrana oamenilor muncii invitați să petreacă revelionul! Rușine să vă fie! Plus ața și furniturile legale!

— Nu admit! țip eu. La tribunal! Vă-nvăț eu minte. Să-mi plătiți costumul! Așa, ai? Puneți chit în hrana oamenilor muncii invitați să petreacă revelionul! Rușine să vă fie! Plus ața și furniturile legale!

— Nu admit! țip eu. La tribunal! Vă-nvăț eu minte. Să-mi plătiți costumul! Așa, ai? Puneți chit în hrana oamenilor muncii invitați să petreacă revelionul! Rușine să vă fie! Plus ața și furniturile legale!

— Nu admit! țip eu. La tribunal! Vă-nvăț eu minte. Să-mi plătiți costumul! Așa, ai? Puneți chit în hrana oamenilor muncii invitați să petreacă revelionul! Rușine să vă fie! Plus ața și furniturile legale!

— Nu admit! țip eu. La tribunal! Vă-nvăț eu minte. Să-mi plătiți costumul! Așa, ai? Puneți chit în hrana oamenilor muncii invitați să petreacă revelionul! Rușine să vă fie! Plus ața și furniturile legale!

— Nu admit! țip eu. La tribunal! Vă-nvăț eu minte. Să-mi plătiți costumul! Așa, ai? Puneți chit în hrana oamenilor muncii invitați să petreacă revelionul! Rușine să vă fie! Plus ața și furniturile legale!

— Nu admit! țip eu. La tribunal! Vă-nvăț eu minte. Să-mi plătiți costumul! Așa, ai? Puneți chit în hrana oamenilor muncii invitați să petreacă revelionul! Rușine să vă fie! Plus ața și furniturile legale!

— Nu admit! țip eu. La tribunal! Vă-nvăț eu minte. Să-mi plătiți costumul! Așa, ai? Puneți chit în hrana oamenilor muncii invitați să petreacă revelionul! Rușine să vă fie! Plus ața și furniturile legale!

— Nu admit! țip eu. La tribunal! Vă-nvăț eu minte. Să-mi plătiți costumul! Așa, ai? Puneți chit în hrana oamenilor muncii invitați să petreacă revelionul! Rușine să vă fie! Plus ața și furniturile legale!

— Nu admit! țip eu. La tribunal! Vă-nvăț eu minte. Să-mi plătiți costumul! Așa, ai? Puneți chit în hrana oamenilor muncii invitați să petreacă revelionul! Rușine să vă fie! Plus ața și furniturile legale!

— Nu admit! țip eu. La tribunal! Vă-nvăț eu minte. Să-mi plătiți costumul! Așa, ai? Puneți chit în hrana oamenilor muncii invitați să petreacă revelionul! Rușine să vă fie! Plus ața și furniturile legale!

— Nu admit! țip eu. La tribunal! Vă-nvăț eu minte. Să-mi plătiți costumul! Așa, ai? Puneți chit în hrana oamenilor muncii invitați să petreacă revelionul! Rușine să vă fie! Plus ața și furniturile legale!

— Nu admit! țip eu. La tribunal! Vă-nvăț eu minte. Să-mi plătiți costumul! Așa, ai? Puneți chit în hrana oamenilor muncii invitați să petreacă revelionul! Rușine să vă fie! Plus ața și furniturile legale!

— Nu admit! țip eu. La tribunal! Vă-nvăț eu minte. Să-mi plătiți costumul! Așa, ai? Puneți chit în hrana oamenilor muncii invitați să petreacă revelionul! Rușine să vă fie! Plus ața și furniturile legale!

— Nu admit! țip eu. La tribunal! Vă-nvăț eu minte. Să-mi plătiți costumul! Așa, ai? Puneți chit în hrana oamenilor muncii invitați să petreacă revelionul! Rușine să vă fie! Plus ața și furniturile legale!

Așa,

IOANE,

așa!

Ioan Bucevschi e directorul S.M.T.-ului Adjud. Postul e bun, dar nu-i bun ce face el pe baza postului. Păi ce face? Dar cite nu face?...

Să-l luăm mai întâi cu aparatul de radio; „să-l luăm“ nu-i corect spus, pentru că nu l-am luat noi, ci... directorul! Aparatul de radio era al clubului din cadrul S.M.T.-ului. Dar, ca să nu se spună că n-are forme în regulă, a luat aparatul... dar pe ce bază? Pe bază... de chitanță! Vorba aia: nu poate zice nimeni nimic!

— Păi bine, tovarășe director, a îndrăznit totuși să-i spună responsabilul clubului — eu cred că nu-i legal ce faceți dumneavoastră!

— De ce nu-i legal, băiatule? Păi dacă las chitanță, ce mai vrei?

— În numele tuturor semetiștilor, aș vrea să... lăsați aparatul aici!

Responsabilul clubului a mai insistat și a rămas cu... toată insistența!

— Ufff! încăpăținați oameni, dom'le! a izbucnit directorul intrind în locuință! Ce zici, nevastă?

— Ai dat de bucluc? l-a întrebat nevastă-sa dulceag.

— Nu! Am dat de un aparat de radio și, tocmai când eram mai încântat, a început ăla de la club să mă lămurească cu multe cuvinte și vorbulețe. Da' l-am potolit eu! În definitiv cine-i director aici?

— Matala ești, pușonule! Ce să mai vorbim?

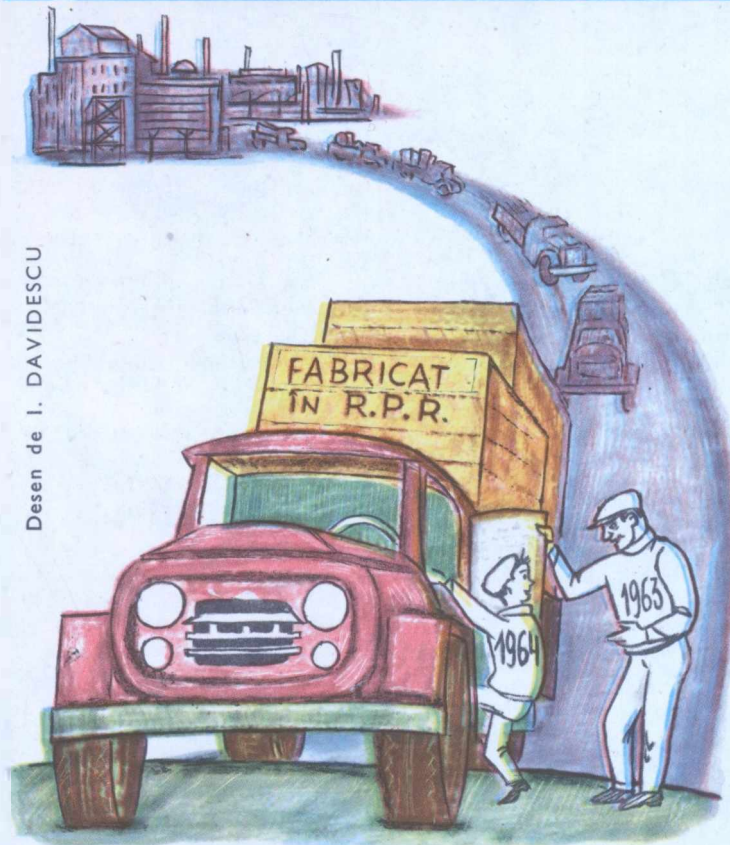
Și n-au mai vorbit; au început în schimb să vorbească oamenii din S.M.T. Azi o vorbă, mâine alta... pînă când directorul a pus ochii și pe motocicletă S.M.T.-ului. Iar dacă a pus ochii, a pus și mina, pe urmă a pus benzină (tot de la S.M.T.) și a plecat în concediu.

Frumos a fost timpul petrecut de directorul Bucevschi cu aparatul de radio și cu motocicletă stațiunii!

Acum însă, directorul Bucevschi trece printr-un moment dificil. Se face o verificare la S.M.T. Și îi e teamă să nu fie tras la răspundere în legătură cu radioul și motocicletă. De aceea, văzîndu-l cum arată la față, oamenii din S.M.T.-ul Adjud, zic, uitîndu-se la el: deh, n-a... dansat decît o vară!...

VALERIU FILIMON

CREȘTE RITMUL INDUSTRIALIZĂRII

Desen de I. DAVIDESCU

ANUL 1963: — Fii atent, puștiule. Nu micșora viteza. Ba chiar mărește-o! Așa e ritmul pe aici...

ABORDEZI ORICE PROBLEMĂ!

(CONTINUARE)

din pag. 4

— Cred că e vopsit! Da, da, are părul vopsit...

După alte câteva săptămîni, în care Sile a abordat diverse probleme — în vreme ce Aglaie se ferea să-l mai asculte:

— Mă, Niță, mă, i-a mărturisit prietenului său, nu merge... nu merge deloc... Am dus-o și la teatru, duminică, la matineu, — acolo am abordat problema educării tineretului prin repertoriul clasic grec — am dus-o și la restaurant, la dans — acolo am abordat problema contradicțiilor economice în evul mediu — și la grădina zoolo-

gică — acolo am abordat problema creșterii și înmulțirii maimuțelor — degeaba! Și cu un oftat:

— Nu merge!

Năiță l-a ascultat cu atenție și la urmă i-a spus așa:

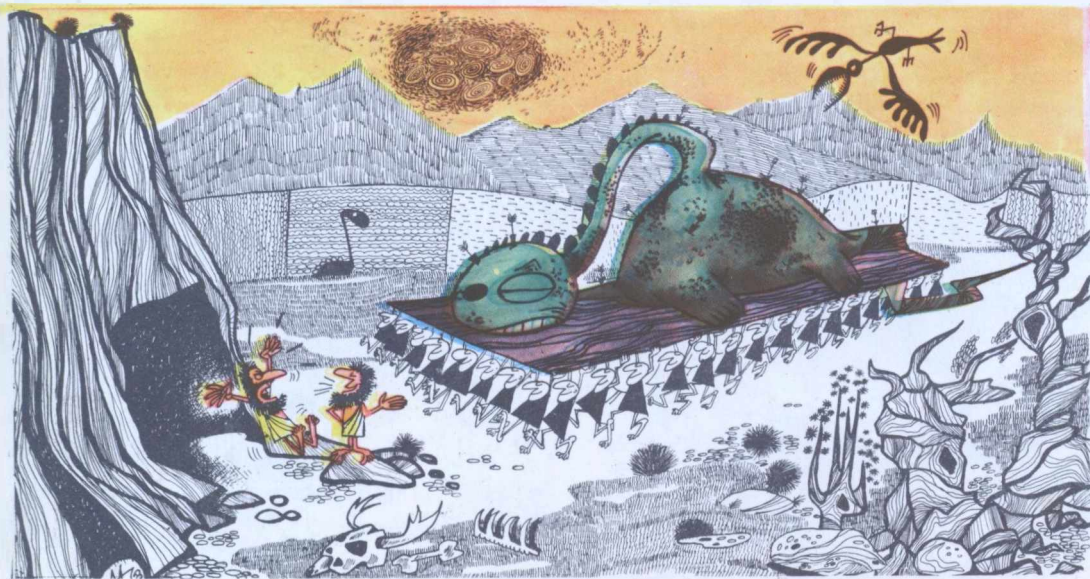
— Dragă Sile, e drept că te-am sfătuit să abordezi orice problemă...

Și constat că, ascultîndu-mă, n-ai făcut nici o scofală. Ce-ar fi să nu mai abordezi *orice* problemă, să abordezi una și bună: te iubesc, Aglaio, vrei să ne luăm? Ce zici?

...Peste câteva zile toți salariații magazinului Modern primeau invitații la nunta lui Sile cu Aglaia.

I. PELTZ

REVELION ÎN EPOCA DE PIATRĂ

— Ce te miri, n-a fost vorba că fiecare familie vine cu contribuții??

Desen de ADRIAN ANDRONIC

REVELION

(CONTINUARE)

din pag. 2-3

EL: Atunci să se ducă la optician, că eu nu sînt oculist. Șterge-o.

EA: (*gest spre plafon*) Cu Răspopeștii de de-asupra, ce facem? Îi șterg și pe ei?

EL: Te cred. Că vin cu gămanul ăla de copil care bagă degetele în frișcă, fură stafidele din cozonaci, unge clantele ușilor cu muștar și e cleptoman de scobitori. Șterge-i imediat.

EA: În cazul ăsta, dragul meu, dacă îi șterg pe toți, nu mai chemăm pe nimeni. Eu știu că, ori faci și chemi, ori nu mai faci și nu chema. Dar, așa, să faci fără să-i chemi, nu se poate.

EL: (*ridicîndu-se în pat, pe ceea ce stă în restul timpului*) Și — în definitiv și la urma urmei — ce sînt obligat să chem pe cineva?

EA: Nu ești, sigur că nu ești.

EL: Te cred! Și decît să cheltuiască o avere ca să sature o jumătate din București și să îmbăt restul, mai bine, anul viitor, de revelion, mergem la un restaurant amîndoi, ne plătim frumusețea tacimurii și petrecem toată noaptea, cu lume, cu orchestră, cu surprize, cu dans și fără nici o bătaie de cap. Este?

EA: Este... (*apoi, după o clipă de matură gîndire*) Ce ne facem însă dacă — anul viitor — Ionițeștii ne invită iară să facem revelionul cu ei?

EL: Că să ne facem? Ne sacrificăm și mergem și a patra oară...

TUDOR MUȘATESCU

STRICT AUTENTIC!

S-A DESFIINȚAT
O... FAMILIEI

John de Lange, de 67 ani, și Dora Benghu, de 48 de ani, din orașul Durban (Africa de Sud) au făcut acum un sfert de veac o mare greșeală: s-au luat. Ce mai, și-au pus pirostriile.

Au trecut anii și John cu Dora l-au făcut o a doua mare greșeală aducând pe lume, unul câte unul, șase copii.

Au trecut alți ani și copiii lui John și ai Dorei au făcut, la rândul lor, o mare greșeală aducând părinților lor nepoței.

Și a trecut un sfert de veac bătut pe muche pînă cînd justiția sud-africană, aflînd adevărul curat, a spus:

— Halt! Pînă cînd John, care este alb, și Dora, care este neagră, vor sfida legile țării, făcînd asemenea greșeli de pe urma cărora apar asemenea generații greșite?

Vă spun eu pînă cînd: pînă anul acesta, cînd a venit tribunalul și a hotărît: căsătoria se declară... nulă, întrucît „contravine moralității”. Scurt.

Acum, moralitatea acestui cuplu imoral a fost restabilită în următorul fel moral:

1. — Numiții Dora și John nu mai sînt doi soți imorali, ci doi concubini morali, fiecare simțînd, desigur, cum devine din ce în ce mai moral alături de bătrînul său amant.

2. — Cei șase copii imorali ai fostului cuplu au devenit deodată șase bastarzi morali, reconstituindu-și moralitatea în momentul cînd înalta instanță i-a născut deodată din flori.

3. — În ce privește nepoții, ei sînt descendenții legitimi ai unor părinți care au ajuns nelegitimi după ce s-au născut legitimi din părinții lor legitimi, care au ajuns nelegitimi. De unde rezultă că nepoții sînt copii în regulă, dar părinții lor sînt în neregulă, pentru că bunicii sînt nelegitimi întrucît bunica nu este alta decît amanta lui bunicu'. Faptul este confirmat de legile țării, la care publicul se uită cu legitimă uimire.

Și într-adevăr, în toată această afacere singurul lucru legitim este uimirea.

Ptg.

AFIȘAJ DE ANUL NOU

Desen de V. TIMOC

FEL DE FEL, TOATE LA FEL

ÎN AFRICA DE SUD

Desen de A. LUCACI

— Afară! Parcă n-ai fi auzit de apartheid!

D-ale libertăților!

Ziarul „Libération” relatează ce a pătît directoarea revistei „Canard enchainé”, publicînd un articol satiric care n-a fost pe placul industriașului Peugeot: directoarea a fost ștearsă din... listele electorale, pe timp de cinci ani. Se menționează că directoarea are dreptul mai departe să publice orice fel de articole: libertatea presei e garantată prin constituție.

Ca și libertatea electorală!

Rock and roll indigest

La spitalul de urgență din New York a fost adus un caz ciudat: o tînără blondină s-a sinucis mîncînd un... disc de patefon, spart bucățele. După ce a fost salvată, tînăra a declarat:

— Sînt îndrăgostită de regele rock-ului și vreau să mor de muzica lui. De aceea, i-am înghițit un recital întreg, imprimat cu turație redusă.

Specialiștii în senzații tari declară că sînt foarte rari asemenea oameni care să mîncească asemenea muzică. Normal să fie rari: cei mai mulți... n-o înghit.

În țara cecurilor

Un ziarist australian a numărat cîte cecuri se emit în Australia pe an: nu mai puțin de 300 milioane. Ceea ce revine, cîteva zeci de cecuri pe cap de locuitor. În ce privește locuitorii, majoritatea acestora susțin că ei nu emit cecuri. Ceea ce înseamnă că majoritatea cecurilor sînt emise de unii și aceiași locuitori, care sînt în minoritate. Și care nu emit pe cap de locuitor, cum spune statistica. Emit pe capul locuitorilor...

De la caz la caz

Tovarăşa Ileana Lăpuşan din Bacău ne-a scris despre nişte ne-cazuri pe care le-a avut cu tovarăşul Apreutesei. Avind ea de transportat nişte bagaje de la Buhuşi la Bacău, s-a deplasat în comuna Racova, unde se află sectorul de exploatare I.R.T.A. pentru raionul Buhuşi. Asta era la 3 octombrie, ora 9 dimineaţa. Acolo l-a găsit pe tovarăşul Apreutesei de mai sus, în calitate de dispecer. I-a solicitat un autocamion pentru transportul bagajelor, dar tovarăşul Apreutesei de mai sus, a sfătuit-o să mai vină după amiaza la ora 6. A venit după amiaza la 6 şi tovarăşul Apreutesei de mai sus i-a spus să facă cerere. La întrebarea ei de ce nu i-a spus să facă cerere dimineaţa, tovarăşul Apreutesei de mai sus i-a explicat că nu-l interesează problemele ei particulare. Şi i-a dat un nou termen pentru a doua zi la ora 3. A doua zi la 3, Ileana Lăpuşan a venit la sediu, dar tovarăşul Apreutesei de mai sus dormea acasă. La ora 18, solicitanta s-a dus acasă la dispecer şi i-a convins nevasta să-l scoale din somn. Enervat de asemenea deranj, tovarăşul Apreutesei de mai sus i-a spus câteva vorbe respectivei cetăţene, care n-a izbutit să plece cu autocamionul spre Bacău decît la orele 21. Socotind că două zile pentru obţinerea unui autocamion e cam mult, am sesizat cazul şi atitudinea tovarăşului Apreutesei de mai sus, la I.R.T.A. Bacău cu sediul în Piatra Neamţ, întrebîndu-ne dacă nu cumva ar fi cazul ca tovarăşul Apreutesei de mai sus să devină tovarăşul Apreutesei de mai jos. La care sesizare am primit de la I.R.T.A.

un răspuns în care ni se arată că, cităm: „În perioada amintită întregul parc auto de transport este angrenat în campania agricolă. În acest timp sînt folosite unele maşini doar pentru aprovizionarea populaţiei cu mărfuri.

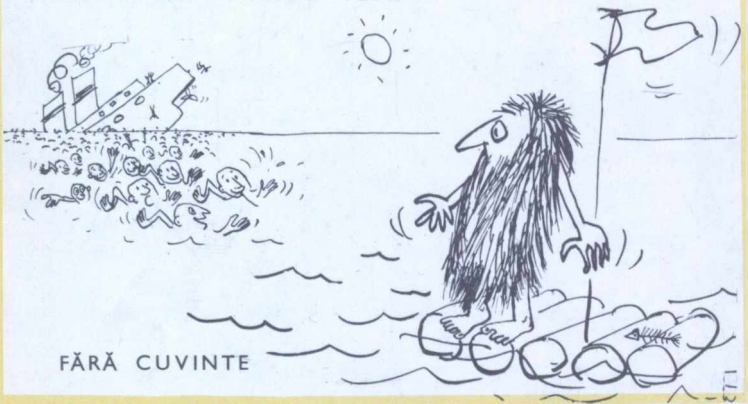
Vă comunicăm că cererile populaţiei n-au fost satisfăcute decît de la caz la caz, acolo unde existau posibilităţi fără a influenţa sarcinile de transport în agricultură”.

Şi semnează pentru Director regional tovarăşul Simion Petru. Dar, iată că ne mai vine un răspuns tot de la I.R.T.A. Bacău cu sediul în Piatra Neamţ, însă de la Serviciul I.R.C. Şi ni se arată că, cităm: „La adresa Dv. nr. 9211 MT/ig din 28 sept. 1963, înreg. la I.R.T.A. cu nr. 18457 din 4 oct. 1963, vă comunicăm că cele sesizate de tovarăşa Lăpuşan Elena sînt reale. Verificîndu-se la Autobaza Buhuşi, dacă au fost repartizate autovehicule la „particulari”, s-a constatat că în perioada 1—10 septembrie 1963 au fost repartizate un număr de 87 autocamioane, deci în medie 8—9 autocamioane pe zi.” ...Şi semnează Inspector Regional şef Alexei Nicolae. Deci, care „de la caz la caz”, cînd în zece zile s-au repartizat 87 de autocamioane şi cum rămîne cu „după posibilităţi” cînd s-au repartizat 8—9 camioane pe zi?

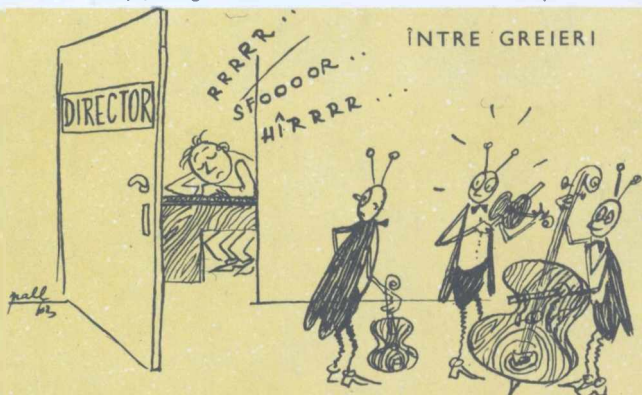
În consecinţă, aşteptăm, tovarăşe Simion, de la dumneata, o altă scrisoare, intrucît, în răspunsurile la sesizările presei, adevărul nu se spune numai de la caz la caz, ci se spune în toate cazurile. Şi pentru asta trebuie să existe întotdeauna posibilităţi.

SORIN RĂŞCANU

Desen de TEODORESCU IOSIF

Casa oraşenească de cultură din Suceava nu mai are nici o formaţie artistică şi, în general, nu duce o activitate satisfăcătoare.

— Ce ne facem, fraţilor, că solistul ăsta acoperă orchestra?!...
Desen de T. PALL

Restaurantul lacto-bar din Brăila este slab aprovizionat, avînd sortimente puţine.

— Ospătar, o porţie de caşcaval, te rog!
— Imediat... să dau o fugă pînă la Alimentara!

Desen de C. CRĂCIUN

În afară de soţii certăreţe, cooperative de croitorie care te amină cu lunile, telefoane ale Aragazului ocupate cu zilele, soacre care bagă zizanii, mai există pe pămînt şi calamităţi naturale: uragane, ploii torenţiale, avalanşe, surpări de terenuri etc.

Calamităţile naturale au o durată mai scurtă, dar urmările sînt infinite mai dezastruoase, deşi, cîstît vorbind, nici cu primele calamităţi, cu cele nenaturale, nu mi-e ruşine. E drept că o soţie, oricît ar fi ea de certăreată, nu poate să provoace surpări de teren, dar surpări de căsnicii, asta da, poate. Nici sosirea maică-si într-un proaspăt cămin conjugal nu poate fi comparată cu uraganul „Flora”, dar cu apariţia neaşteptată a unei avalanşe, poate fi asemuită. Vă rog să mă credeţi; deşi sînt convins că mă credeţi şi fără să vă rog.

După această scurtă introducere, sper că ambi-anţa a fost creată ca să putem pătrunde în plină calamitate... Calamitatea noastră nu poartă numele de avalanşă, de grindină sau de uraganul „Flora”. Calamitatea noastră se numeşte Gavrilă. Costea Gavrilă. Dacă e s-o luăm la bani mărunţi, Gavrilă nu prea sună a uragan şi nici Costea a taifun... Ei, şi uraganul ăsta al nostru a fost semnalat în raza întreprinderii forestiere Huedin. Dar s-o pornim domol, aşa, ca după taifun. Totul s-a născut de la o calamitate naturală. Prin 1958, în raza ocolului silvic Beliş,

a fost accidentată o însemnată cantitate de lemn (copaci). Întrucît o calamitate nu vine singură niciodată, taifunul nostru, Gavrilă, a fost însărcinat cu recuperarea materialului lemnos accidentat. Ce trebuia să facă Gavrilă, bineînţeles, nu în calitate de taifun, ci în calitate de şef al sectorului de exploatare? Trebuia să evacueze din pădure, conform planului stabilit, întreaga cantitate de lemn năpăstuit, spre a fi valorificat fără întârziere. „Nu-i lucru uşor”, şi-a spus Gavrilă, scărpinîndu-se gînditor, în cap. Scărpinatul meditativ, în cap, oricît de vulgar ar părea la prima vedere, înlesneşte totuşi în multe cazuri găsirea unei soluţii geniale.

În cazul de faţă, tovarăşul Costea Gavrilă spera să găsească soluţii pentru evacuarea fără întârziere a lemnăriei din pădure. Dar n-a găsit. „Pesemne, şi-a spus el, nu mă scarpin corect. Nu trebuia să mă scarpin la ceafă, în dreptul

creierului mic, ci pe teastă, în dreptul creierului mare, fiindcă de acolo ţînesc marile idei”. A fost cel mai lung scărpinat din lume: 1958—1961. Dar fără efect.

E drept că în acest răstimp forurile tutelare i-au creat lui Costea condiţii bune de lucru, ca, de pildă, construirea unei reţele de drumuri auto-forestiere în lungime de 100 de kilometri, prin care ar fi putut transporta întregul material lemnos; dar tovarăşul Gavrilă nu s-a grăbit. El avea metodele sale: frecarea degetelor de rădăcinile capilare, pînă la amorţire. În felul acesta numai rădăcinile capilare au mai rămas în viaţă.

Rădăcinile copacilor, care nu fuseseră încă scoşi, muriseră de mult. Aşa că, deşi pînă la sfîrşitul anului 1961 se planificase scoaterea întregii cantităţi de lemn din locurile lovite de calamitate, planul nu a fost realizat decît în parte. Trebuie menţionat că în acest răstimp tovarăşul Costea Gavrilă a primit o funcţie mai mare, funcţie care îi permitea să treacă la măsuri mai operative, pentru ca întreprinderea forestieră să nu piardă grămadă de lemne şi de timp.

Degeaba! Parte din lemne a rămas mai departe în pădure, pradă intemperiilor. Şi, totuşi, în acest interval, tovarăşul Gavrilă dădea în brînci, lucra cu ambele mîini. Cu una primea leafa, cu cealaltă se scărpină, deşi pe schema respectivei întreprinderi nu figura un post plătit pentru scărpinat şi nici prime pentru asemenea

munci suplimentare. În aprilie 1963, a fost retrogradat şi reaşezat într-o funcţie mai mărunţă, dar avînd ca principală sarcină... scoaterea din pădure a lemnăriei rămase, sarcină trasată în 1958, prelungită în 59, rămasă în vigoare în 60, aminată pînă în 61, scărpinată pînă în 62...

În noua funcţie de şef de sector la Beliş, tovarăşul Gavrilă, alias Scărpinici, a primit sprijin, îndrumări, ajutor, în nădejdea că greu încercata lemnărie va fi în sfîrşit valorificată.

De data aceasta, tovarăşul Costea a promis că într-o lună, două, nici picior de copac accidentat n-o să mai rămînă în pădure.

Acum sîntem la sfîrşitul anului. Şi Gavrilă al nostru iar se scarpină: Şi în pădure 9 000 metri cubi de materiale lemnoase mai aşteaptă încă.

— Ce aşteaptă? Pesemne o pădure fără uscături şi mai ales un om, esenţă tare...

AL. VIANU
DE LEMN TÂNASE!

De vorbă cu MIRCEA CRIȘAN

Desen de T. PALL

(urmare din pag. 5)

zint. Consideram însă că rolul meu va fi protocolar și atit...

— Știu că ați format un cuplu admirabil. Ce ați făcut ca să ajungeți la un asemenea rezultat?

— Am să-ți răspund printr-o anecdotă: doi italieni, singurii supraviețuitori ai unui naufragiu, când au fost întrebați ce-au făcut ca să ajungă teferi la mal, au răspuns doar atit: „Nimic. Am vorbit tot timpul!” Asta am făcut și eu pe scenă, alături de Raikin.

UNUL E ACTORUL, ALTU-I SCRITORUL

De fapt titlul de mai sus nu se potrivește interlocutorului meu pentru că actorul și scriitorul e unul și același: Mircea Crișan.

— Știu că ați avut „7 păcate”.

— Păcate am eu mai multe, dar printre ele se află și acela al scrisului. Îmi place să-mi scriu textele pe care le interpretez. Scriu însă și spectacole, cum a fost cel de miniaturi, intitulat „7 păcate”, jucat la Ploiești.

— Vă plac umoriștii?

— Mâncinci, calule, ovăz? Sigur că-mi plac.

— Care anume?

— Îmi sînt foarte dragi Ilf și Petrov, Pierre Daninos și încă alții o mie. Dintre ai noștri cei mai dragi îmi sînt Alexandru Andi și Radu Stănescu, deși lucrez cu ei.

— Ce părere aveți despre teatrul de estradă, nou?

— Ne străduim și noi să spulberăm falsa părere că la teatrul de estradă lumea vrea să ridă cu orice preț.

— Vă referiți la glumele vulgare, grosolane, lipsite de gust?

— Da. Publicul nostru ne-a dovedit că un monolog, o scenetă, un cîntec — străbătute de o idee sănătoasă, sînt gustate fără să fie nevoie de stridențe în text sau interpretare.

O voce neplăcută (pentru mine) anunță plecarea trenului spre Sibiu peste cinci mi-

nute, așa că poanta miniaturii de mai sus se pierde în învălmășeala peronului. Pînă la vagon mai am timp să-l întreb pe Mircea Crișan, care se luptă disperat cu bagajele:

— Ce părere aveți despre umor?

— Ce pot să-ți spun? Sîntem prieteni buni și pe prieteni e prudent să nu-i vorbești nici de bine, nici de rău. Dacă-i lauzi nu mai scapi de ei, dacă-i ocărăști nu-ți mai intră deloc în casă, așa că...

— Nu pricep: Ați vrea să scăpați de... umor?

— Da. Că altminteri pierd trenul și mă dați la „Urzica” pe altă linie...

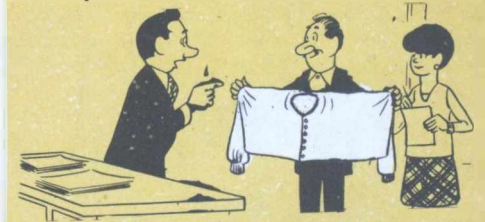
— Ce-ați dori să transmite cititorilor „Urzicii” din partea dv. cu ocazia revelionului?

Mircea Crișan, așa cum stă pe cele două geamantane, pare un Moș Gerilă în civil la repetiția generală. De aceea lumea din jur nu se miră cînd îi aude vocea strigînd parcă tuturor peste șuieratul autentic al locomotivei:

— La mulți ani!

RODICA T. FLOREA

Fabricii de tricotaje din Oradea, i s-a respins un important număr de produse din pricina defectelor de fabricație.

— E frumos, dar ar trebui însoțit de instrucțiuni. Să știe clientul dacă se îmbracă pe lung sau pe lat.

Desen de FRED GHENĂDESCU

Răbojul URZICA

Șampanie „Zarea”

Dragi cititori, la mulți ani! La mulți ani, — și să bem un pahar de șampanie în „cinstea”... spiritului gospodăresc al întreprinderii „Zarea”, care a plătit penalizări C.F.R. pentru vagoanele nedescărcate la timp de către secția sa din Chitila.

Să bem apoi și cite un pahar cu apă — ea e sănătoasă și fără penalizări — în cinstea Ministerului

Industriei Alimentare care, sesizat de „Urzica” în această problemă, a răspuns că s-au luat măsurile cuvenite să nu se mai întimplă asemenea lucruri.

Și încă o dată s-a dovedit că... bună o fi șampania „Zarea”, dar e bună și... sesi-Zarea.

Păsări în blocuri

În cartierul Zăvoi din orașul Comănești (raionul Mofnești) cetățenii Laicu Virgil, Islan Constantin, Cianga Ion și Despina Anton, domiciliați în blocurile nr. 4 și nr. 5, își țin păsările în... boxele rezervate pentru lemne, — iar cetățenii Zambote Domenico și Gherhard Gheorghe de la blocul nr. 2 își țin cotețele cu păsări... în fața blocului, la doi metri de intrarea principală.

Decît să stea la intrarea principală, mai bine ar sta... pe varză. Ar fi mai plăcut și pentru bloc, și pentru locatari.

Tractoriști forestieri

Tovarășii Alexandru Ionescu și Alexandru Ioniță din cadrul sectorului forestier Vernești (raionul Buzău) utilizează tractoarele sectorului ca pe niște vehicule proprii, deplasîndu-se mereu cu ele, uneori și în timpul programului, în interese personale.

Dar șeful de coloană Gheorghe Vasilescu, în loc să-i supravegheze și să le îndrumeze munca, stă cu ei la băutură.

Și cînd stau tractoriștii, stă și producția.

Iar planul e realizat în salturi, pentru că tractoarele nu sînt folosite rațional. La unele parchete (ca Cheia și Prăjasca) sînt trimise mai multe tractoare decît e nevoie, iar la alte parchete (ca Măgura) nu se trimite destule și la timp.

Într-un sector forestier merge bine treaba cînd tractoriștii și șeful lor transportă copaci, nu taie... frunză.

Străzi cu același nume

Ne serie tovarășul Alexandru Nistor, din București, piața Kogălniceanu nr. 8 C.

Trebuind să caute în Capitală strada George Coșbuc și crezînd că o va găsi mai lesne dacă va consulta noul ghid al orașului București, abia n-a mai putut găsi strada pe care o căuta, deoarece a aflat din ghid că există în București... 7 străzi George Coșbuc.

Cu același prilej a mai aflat din pomenitul ghid că mai există în Capitală o sumedenie de străzi cu același nume: 6 Crinului, 5 Matei Basarab, 5 Alunului, 5 Macului, 5 Livezilor, 5 Avram Iancu etc., etc.

Și ne roagă tovarășul Nistor să-i răspundem cum se explică această situație.

Îi răspundem cu plăcere. E o situație foarte normală. Nu se putea da aceeași denumire unui

număr egal de străzi, ca să existe... 7 Coșbuc, 7 Crinului, 7 Livezilor etc.

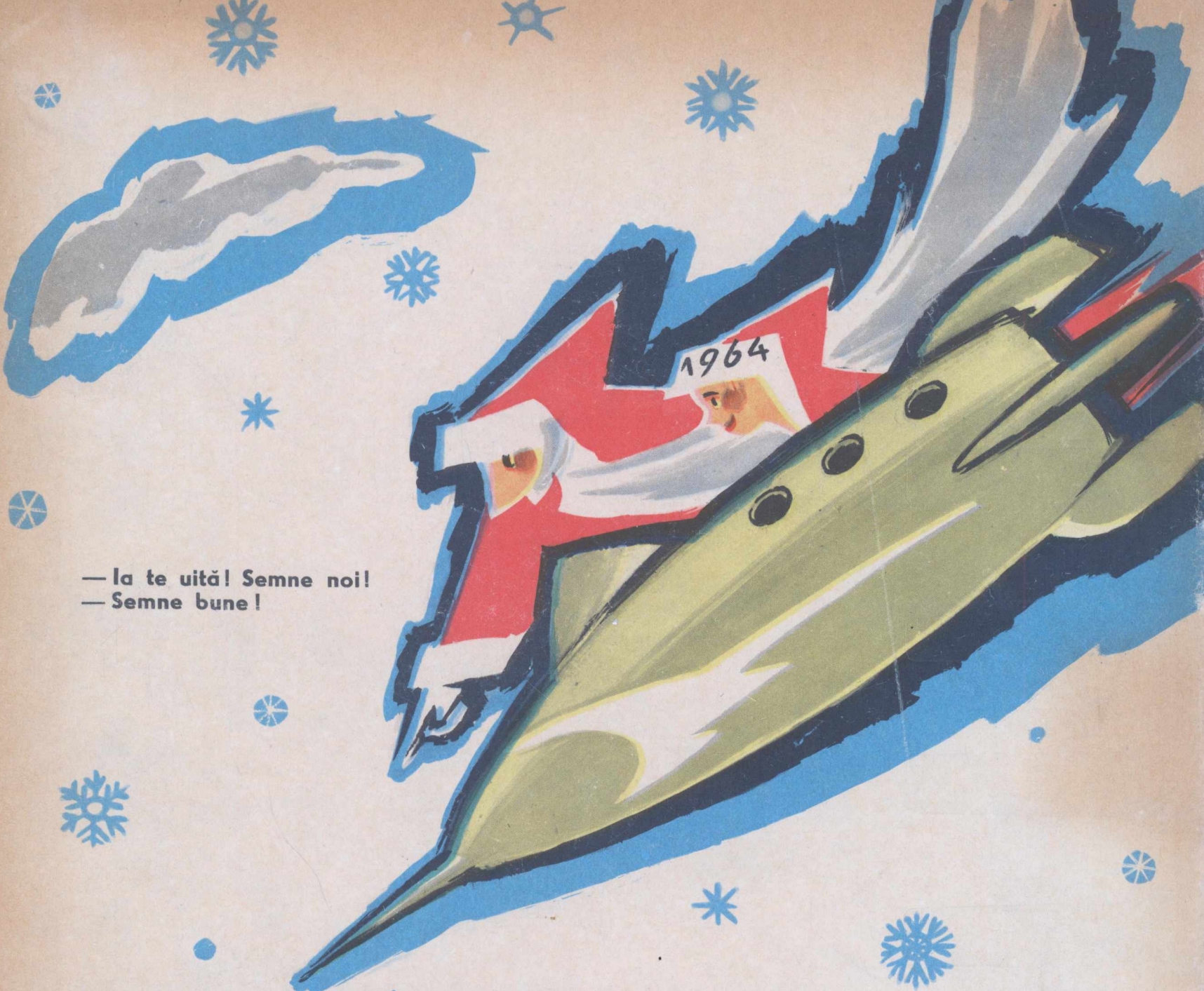
S-a făcut o repartitie rezonabilă: 7 Coșbuc, 6 Crinului, 5 Alunului etc.

Tot așa, de exemplu, numai 4 străzi din București sînt numite, în acest ghid, strada Lacului, numai 3... Mimozei, numai două... Elefantului, numai una... Inocenței, — și nici una Imaginației.

C. RĂBOJ

La mulți ani
1964

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:
Secretariat 15.38.56;
Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție
14.28.15;
Interurban 27
Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
„Casa Scînteii”
44.601

— Ia te uită! Semne noi!
— Semne bune!

A. POCHES